

ИНЧИЛИ ЮҲАННО БОБИ ЯКУМ

Каломи абадӣ ҷисм ба мубаддал шуд.

1. Ва дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.
2. Он дар ибтидо бо Худо буд.
3. Ҳама чиз ба воситаи Ў ба вучуд омад, ва ҳар он чи вучуд ёфт, бе Ў вучуд наёфт.
4. Дар Ў ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамиён буд.
5. Ва нур дар торикӣ медурахшид, ва торикӣ онро фаро нагирифт.
6. Шахсе аз ҷониби Худо фиристода шуда буд, ки Яҳъё ном дошт.
7. Вай барои шоҳидӣ омад, ки бар нур шаҳодат диҳад, то ки ҳама ба воситаи вай имон оваранд.
8. Вай он Нур набуд, балки омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад.

Исо Нури ҳақиқӣ.

9. Он Нури ҳақиқӣ, ки ҳар одамро мунаввар мегардонад, ба ҷаҳон омаданӣ буд.
10. Ў дар ҷаҳон буд, ва ҷаҳон ба воситаи Ў ба вучуд омад, ва ҷаҳон Ўро нашинохт.
11. Ў назди мансубони Худ омад, ва мансубонаш Ўро қабул накарданд.
12. Лекин онҳое ки Ўро қабул карданд ва ба исми Ў имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.
13. Ки на аз хун, ва на аз хоҳиши ҷасм, на аз хоҳиши марде, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.
14. Ва Калом ҷисм гардид ва дар миёни мо сокин шуд, пур аз файз ва ростӣ; ва мо ҷалоли Ўро дидем, ки ҷалоли шоистаи Писари яғонаи Падар аст.

Шаҳодати Яҳъёи Таъмиддиҳанда дар бораи ҳудаиш.

15. Ва Яҳъё бар Ў шаҳодат дод, ва нидо карда, мегуфт: “Ин аст Он ки дар бораи Ў гуфтам:” Он ки пас аз ман меояд, пеш аз ман будааст, зеро ки бар ман муқаддам буд”,.
16. Ва аз пурагии Ў ҳамаи мо файз бар файз пайдо кардем;

17. Зеро ки шариат ба воситаи Мусо ато шуд, аммо файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад.
18. Худоро ҳаргиз касе надидааст; Писари ягонае ки дар оғӯши Падар аст, Ўро зоҳир кард.
19. Ва ин аст шаҳодати Яҳъё дар вақте ки яҳудиён аз Ерусалим коҳинон ва левизодагонро фиристоданд, то аз вай пурсанд: “Ту кистӣ?”
20. Вай иқрор кард ва инкор накард, балки эътироф намуда, гуфт: “Ман Масеҳ нестам”.
21. Аз вай пурсиданд: “Пас кистӣ? Оё Ильёс ҳастӣ?” Гуфт: “Не”. “Оё он набӣ ҳастӣ?”. Ҷавоб дод: “Не”.
22. Он гоҳ ба вай гуфтанд: “Пас кистӣ? То ба он касоне ки моро фиристодаанд ҷавоб диҳем: дар бораи худ чӣ мегӯӣ?”.
23. Гуфт: “Ман овози нидокунандае дар биёбонам: роҳи Худовандро рост кунед, чун ки Ишаъёи набӣ гуфтааст”.
24. Он фиристодагон аз фарисиён буданд.
25. Ва онҳо аз вай пурсиданд: “Агар ту на Масеҳа ҳастӣ, на Ильёс ва на он набӣ, пас барои чӣ таъмид медиҳӣ?”.
26. Яҳъё дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ман бо об таъмид медиҳам; лекин дар миёни шумо Касе истодаст, ки шумо Ўро наmeshиносед:
27. „Ў Он аст, ки пас аз ман меояд, аммо пеш аз ман будааст; ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ўро воз кунам”.
28. Ин дар Байт-Абора, ки он тарафи Ўрдон аст, дар ҷое ки Яҳъё таъмид медод, воқеъ шуд.

*Шаҳодати Таъмиддиҳанда дар бораи Барраи Худо.
Таъмиди Исо.*

29. Фардои он, Яҳъё Исоро дид, ки ба ҷониби вай меояд, ва гуфт: “Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад;
30. Ин аст Он ки ман дар бораи Ў гуфтам, ки: ”Пас аз ман Марде меояд, ки пеш аз ман будааст, зеро ки Ў бар ман мукадам буд”;
31. Ман Ўро наmeshинохтам; лекин барои он ки Ў ба Исроил зоҳир гардад, омадам ва бо об таъмид медодам”.
32. Ва Яҳъё шаҳодат дода гуфт: “Ман Рӯхро дидам, ки чун кабӯтаре аз осмон нозил шуда, бар Ў қарор гирифт;
33. Ман Ўро наmeshинохтам; лекин Он ки маро фиристод, то бо об таъмид диҳам, ба ман гуфт: ”Ба ҳар кас бубинӣ, ки Рӯх нозил

шуда, бар Ў қарор гирифт, Ў Ҳамон аст, ки бо Рӯҳулқудс таъмид медиҳад”.

34. Ва ман дида, шаҳодат додам, ки Ў Писари Худост“.

Исо ва шогирдони аввал.

35. Фардои он, боз Яҳъё бо ду шогирди худ истода буд.

36. Чун дид, ки Исо аз он чо мегузарад, гуфт: “Инак, Барраи Худо“.

37. Он ду шогирд суханони вайро шунида, аз паи Исо равона шуданд.

38. Исо ба ақиб нигоҳ карда, дид, ки онҳо меоянд, гуфт: “Чӣ мехоҳед?” ба Ў гуфтанд: “Раббӣ“, яъне: “эй Устод, дар кучо истиқомат дорӣ?”

39. Ў гуфт: “Биёед ва бубинед“. Онҳо омаданд ва диданд, ки дар кучо истиқомат дорад, ва он рӯз назди Ў бимонданд. Тақрибан соати даҳум буд.

40. Яке аз он ду нафар, ки сухани Яҳъёро шунида, аз паи Ў омада буд, Андриёс, бародари Шимъўни Петрус буд.

41. Вай аввал бародари худ Шимъўнро ёфта, гуфт: “Мо Масеҳро, яъне Христосро ёфтем“.

42. Вайро назди Исо овард. Исо ба вай нигариста, гуфт: “Ту Шимъўн, писари Юнус ҳастӣ; акнун номат Кифо хоҳад шуд, ки маънояш Петрус аст“.

43. Фардои он, Исо хост ба Чалил равад, ва Филиппусро ёфта, гуфт: “Аз ақиб Ман биё“.

44. Филиппус аз Байд-Сайдо, ҳамшаҳрии Яндриёс ва Петрус буд.

45. Филиппус Натанъилро ёфта, гуфт: “Мо Он касеро, ки Мусо дар бораи Ў дар Таврот навиштааст, ва анбиё зикр кардаанд, ёфтаем, ки Исо, писари Юсуф, аз Носира аст“.

46. Вале Натанъил ба вай гуфт: “Магар мумкин аст, ки аз Носира чизи некӯе пайдо шавад“,.. Филиппус ба вай гуфт: “Биё ва бубин“.

47. Исо чун дид, ки Натанъил сӯи Ў меояд, дар бораи вай гуфт: “Инак, исроилии ҳақиқӣ, ки дар вай макре нест“.

48. Натанъил ба Ў гуфт: “Маро аз кучо мешиносӣ?” Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Паш аз он ки Филиппус туро дъват кунад, хангоме ки дар зери дарахти анчир будӣ, Ман туро дидам“.

49. Натанъил дар ҷавоби Ў гуфт: “Эй Устод! Ту Писари Худой, Ту Подшоҳи исроил ҳастӣ“.

50. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Ту имон овардӣ, зеро ба ту гуфтамд, ки:”Ман туро дар зери дарахти анҷир дидам””; чизҳои бузургтар аз ин хоҳӣ дид”.
51. Ва ба вай гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: минбаъд осмонро кушода ва фриштағони Худоро, ки бар Писари Одам сууд ва нузул мекунанд, хоҳед дид”.

БОБИ ДУЮМ

Тӯи арӯсӣ дар Қонои Ҷалил ва мӯъҷизаи аввалин.

1. Дар рӯзи сеюм дар Қонои Ҷалил тӯи арӯсӣ буд, ва модри Исо дар он ҷо буд.
2. Исо ва шогирдонашро низ ба тӯӣ даъват карда буданд.
3. Чун шароб камӣ кард, модари Исо ба Ў гуфт: “Шароб надоранд”.
4. Исо ба вай гуфт: “Туро бо Ман чӣ кор аст, эй зан? Соати Ман ханӯз нарасидаст”.
5. Модараш ба хизматгори гуфт: “Ҳар чи Ў ба шумо гӯяд, ба ҷо оваред”.
6. Дар он ҷо, мувифиқи оини татҳири яҳудиён, шаш кӯзаи сангин истода буд, ки ғунҷоиши ҳар яке ду ё се бат буд.
7. Исо ба онҳо гуфт: “Зарфҳоро аз об пур кунед”. Ва онҳоро лабрез карданд.
8. Ва гуфт: “Акнун кашида, ба сардори базм баред”. Ва онҳо бурданд.
9. Чун сардор оби ба шароб мубадалшударо чашид ва надонист, ки аз кучост, зеро фақат хизматгороне ки обро кашида буданд, медонистанд, ва сардор домодро хонда,
10. Ба вай гуфт: “Ҳар кас аввал шароби хубро медиҳад, ва чун маст шуданд, бадашро меоварад, лекин ту шароби хубро то ҳол нигоҳ доштаӣ”.
11. Ин ибтидои мӯъҷизоте ки Исо дар Қонои Ҷалил нишон дода, ҷалоли Худро зоҳир кард, ва шогирдонаш ба Ў имон оварданд.
12. Пас аз он Ў бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Кафарнаҳум омаданд, ва дар он ҷо айёми каме монданд.

Фисҳи аввалин ва пок кардани маъбад.

13. Ва чун иди фисҳи яҳудиён наздик буд, Исо ба Ерусалим рафт.

14. Ва дид, ки дар маъбад фурӯшандагони гову гӯсфанду кабӯтар ва саррофон нишастаанд.
15. Ва тозиёнае аз арғамчин сохта, ҳамаро бо гову гӯсфандон аз маъбад пеш кард, ва тангаҳои саррофонро пошида, мизҳошонро чаппа кард;
16. Ва ба кафтарфурӯшон гуфт: “Инҳоро аз инҷо гирифта баред ва хонаи Падари Маро хонаи савдогарӣ насозед”.
17. Ва шогирдони Ў ба хотир оварданд, ки навишта шудаст: “Рашки хонаи Ту Маро хӯрдааст”.
18. Он гоҳ яҳудиён ба Ў рӯ оварда, гуфтанд: “Ба мо чӣ аломате нишон медиҳӣ, ки ин корҳоро мекунӣ?”.
19. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ин маъбадро вайрон кунед, ва дар се рӯз Ман онро барпо хоҳам кард”.
20. Яҳудиён гуфтанд: “Ин маъбадро дар зарфи чулушаш сол бино кардаанд, ва Ту онро дар се рӯз барпо мекунӣ?”.
21. Лекин Ў дар бораи маъбади Бадани Худ сухан мегуфт.
22. Вақте ки Ў аз мурдагон эҳё шуд, шогирдонаш ба хотир оварданд, ки Ў инро ба онҳо гуфта буд, ва ба Навиштаҳо ва ба суханоне ки Исо гуфта буд, имон оварданд.
23. Ва ҳангоме ки дар иди фисҳ дар Ерусалим буд, бисъёр касон мӯъҷизотеро, ки Ў нишон медод, дида, ба исми Ў имон оварданд.
24. Лекин Исо ба онҳо эътимод накард, зеро ки ҳамаро мешинохт,
25. Ва эҳтиёҷ надошт, ки касе дар бораи инсон шаҳодат диҳад, зеро ки он чи дар инсон аст, Худ медонист.

БОБИ СЕЮМ

Мусоҳибаи Исо бо Никӯдимус.

1. Дар байни фарисиён шахсе ки Никӯдимус номдошт, аз сардори яҳудиён буд,
2. Вай шабона назди Исо омада, гуфт: “Эй Устод! Мо медонем, ки Ту Устоде ҳастӣ, ки аз ҷониби Худо омадаӣ. Зеро мӯъҷизотеро, ки Ту нишон медиҳӣ, ҳеҷ кас наметавонад нишон диҳад, ҷуз ин ки Худо бо вай бошад”.
3. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад”.

4. Ниқўдимус ба Ў гуфт: “Чӣ гуна мумкин аст, ки одаме ки пир шуда бошад, таваллуд ёбад? Оё метавонад боз ба шиками модараш баргашта, таваллуд ёбад?”.
5. Исо ҷавоб дод: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Малакути Худо даромада наметавонад:
6. Он чи аз ҷасм таваллуд меёбад, ҷисм аст, ва он чи аз рӯҳ таваллуд меёбад, Рӯҳ аст.
7. Аз он чи ба ту гуфтам, таачҷуб накун: бояд шумо аз олами боло таваллуд ёбед.
8. Бод ҳар ҷо ки хоҳад мевазад, ту овози онро мешунави, лекин намедони, ки аз кучо меояд ва ба кучо меравад: чунин аст ҳолати ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфта бошад”.
9. Ниқўдимус дар ҷавоби Ў гуфт: “Чӣ тавр мумкин аст, ки чунин шавад?”
10. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Ту ки як устои Исроил ҳастӣ, инҳоро намедони?”
11. „Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: Мо аз о чи медонем, сухан мегӯем ва бар он чи дидаем, шаҳодат медиҳем, лекин шумо шаҳодати Моро қабул намекунед;
12. Вақте ки ба шумо аз чизҳои заминӣ сухан гуфтам, бовар накардед, пас ҳар гоҳ аз чизҳои осмонӣ сухан ронам, чӣ сон имон хоҳед овард?
13. Ҳеч кас ба осмон сууд накардааст, магар фақат Он ки аз осмон нузул кардааст, яъне ки Писари Одам, ки ҷояш дар осмон аст;
14. Ва чунон ки Мусо дар биёбон морро боло бардошт, Писари Одам низ бояд ончунон боло бурда шавад,
15. То ҳар кӣ ба Ў имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.
16. Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ў имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.
17. Зеро Худо Писари Худо ба ҷаҳон барои он нафиристонд, ки бар ҷаҳон доварӣ кунад, балки ҷаҳон ба воситаи Ў наҷот ёбад.
18. Ҳар кӣ ба Ў имон оварад, маҳкум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, чунки ба исми Писари ягонаи Худо имон овардааст.
19. Ва ҳукм ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад; вале мардум торикиро аз рӯшноӣ бештар дӯст доштанд, чунки аъмоли онҳо бад аст.

20. Зеро ҳар киро кирдор бад бошад, аз рӯшноӣ нафрат дорад ва пеши рӯшноӣ намеояд, то ки яъмолаш ошкор нашавад;
21. Лекин ҳар кӣ росткор аст, пеши рӯшноӣ меояд, то ошкор бошад, ки аъмолаш ба василаи Худо содир шудааст“.

Шаҳодати охирини Яҳъёи Таъмиддиханда.

22. Пас аз он Исо бо шогирдонаш ба замини яҳудо омад ва дар он ҷо бо онҳо сокин шуда таъмид меод.
23. Ва Яҳъё низ дар Энӯн, ки дар наздикии Солим аст, таъмид меод, чунки дар он ҷо об бисъёр буд, ва мардум омада, таъмид меёфтанд.
24. Зеро ки Яҳъё ханӯз дар зиндон андохта нашуд буд.
25. Ва дар байни шогирдони Яҳъё ва яҳудиён дар масъалаи татҳир баҳсу мунозира рӯй дод;
26. Ва назди Яҳъё омада, гутанд: “Эй устод! Он Касе ки дар он тарафи Ёрдун бо ту буд, ва ту дар ҳақиқати Ё шаҳодат дода будӣ, ҳоло таъмид медиҳад, ва ҳама назди Ё меоянд“.
27. Яҳъё Дар ҷавоб гуфт: “Кас наметавонад чизе ба зиммаи худ бигирад, магар ин ки аз осмон ба вай дода шавад.
28. Шумо худ шохидони ман ҳастед, ки гуфтам: ”Ман Масеҳ нестам, балки фақат пешопеши Ё фиристода шудаам”.
29. Касе ки арӯс дорад, домод аст; аммо дӯсти домод, ки истода, ба овози вай гӯш медиҳад, аз шунидани овози домод бисъёр шод мегардад: ҳамин шодии ман акнун комил шудааст;
30. Ё бояд нашъунамо ёбад, ва ман завоҷ ёбам.
31. Он ки аз боло меояд, аз ҳама болотар аст; ва он ки аз замин аст, заминӣ бошад ва чун заминӣ суҳан гӯяд; Он ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст.
32. Ва он чи дидааст ва шундааст, бар он шаҳодат медиҳад, ва ҳеҷ кас шаҳодати Ёро қабул намекунад.
33. Ва касе ки шаҳодати Ёро қабул кард, тасдиқ кардааст, ки Худо рост аст.
34. Зеро Он Касе ки Худо фиристод, каломи Худоро мегӯяд; зеро Худо рӯхро бамизон ато намекунад.
35. Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ё додааст.
36. Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ меёбад. Ва ҳар кӣ ба Писар имон наоварад, ҳаётро нахоҳад дид, балки ғзаби Худо бар вай мемонад“.

БОБИ ЧОРУМ

Исо ва зани Сомарӣ.

1. Чун Исои Худованд даръёфт, ки ба гӯши фарисиён овозае расидааст, ки Ў назар ба Яҳъё, бештар шогирдон пайдо мекунад ва таъмид медиҳад,
2. Гарчанде ки Худи Исо не, балки шогирдонаш таъмид медоданд,
3. Яхудоро тарк карда, боз ба Ҷалил рафт.
4. Ва Ўро лозим буд аз Сомария гузашта равад.
5. Пас ба яке аз шаҳрҳои Сомария омад, ки Сухар ном дошта, дар наздикии қитъаи замин буд, ки Яъқуб ба писари худ Юсуф дода, буд;

Мусоҳибаи Исо бо зани Сомарӣ

6. Ва дар он ҷо ҷоҳи Яъқуб буд, ва Исо аз сафар монда шуда, бар сари он ҷоҳ нишаст, ва тақрибан соати шашум буд,
7. Ки зане аз сомариён барои об кашидан омад. Исо ба вай гуфт: “Ба Ман барои нӯшидан об деҳ”.
8. Зеро ки шогирдонаш барои харидани хӯрок ба шаҳр рафта буданд.
9. Зани сомарӣ ба Ў гуфт: “Чӣ тавр Ту, ки яҳуди ҳастӣ аз ман об мехоҳӣ, дар сурате ки ман зани сомариам? Зеро ки яҳудиён бо сомариён муошират надоранд”.
10. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Агар атои Худоро медонистӣ, ва кист, ки ба ту мегӯяд: ”Ба Ман барои нӯшидан об деҳ”, ҳоло худат аз Ў хоҳиш мекардӣ, ва Ў ба ту оби ҳаёт медод”.
11. Зан ба Ў гуфт: “Эй Оғо! Ту зарфе надорӣ, ки об кашӣ, ва ҷоҳ чуқур аст, пас, аз кучо оби ҳаёт дорӣ?”
12. Магар Ту аз падари мо Яъқуб бузургтар ҳастӣ, ки ин ҷоҳро ба мо дод, ва худаш ва фарзандонаш ва чорвоаш аз он менӯшиданд?”.
13. Исо дар ҷавоби вай гуфт: “Ҳар кӣ аз ин об нӯшад, боз ташна мемонад;
14. Лекин ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, нӯшад, абадан ташна намемонад, балки обе ки Ман ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе гардад, ки то ҳаёти ҷовидонӣ мечӯшад”.
15. Зан ба Ў гуфт: “эй оғо! ба ман аз он об деҳ, то ки дигар ташна намонам ва ба ин ҷо барои об кашидан наоям”.

16. Исо ба вай гуфт: “Бирав, ва шавҳаратро бихон, ва ба ин чо биё”.
17. Зан дар ҷавоб гуфт: “Ман шавҳар надорам”. Исо ба вай гуфт: “Ту рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ;
18. Зеро ки панҷ шавҳар доштӣ, ва касе ки алҳол дорӣ, шавҳари ту нест; ин суханат рост аст”.
19. Зан ба Ў гуфт: “Эй оғо! Мебинам, ки Ту набӣ ҳастӣ;
20. Падарони мо дар болои ин кӯҳ парастииш мекарданд, вале шумо мегӯед, ки ҷое ки дар он бояд парастииш кард, дар Ерусалим мебошад”.
21. Исо ба вай гуфт: “Эй зан! Ба Ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар болои ин кӯҳ, ва на дар Ерусалим Падарро парастииш хоҳед кард;
22. Шумо он чиро, ки намедонед, парастииш мекунад, вале мо он чиро, ки медонем, парастииш мекунам, зеро ки наҷот аз яҳудиён аст;
23. Лекин соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро ба рӯҳ ва ростӣ парастииш хоҳанд кард, зеро ки Падар толиби ин гуна парастандагони Худ мебошад;
24. Худо Рӯҳ аст, ва онҳое ки Ўро парастииш мекунанд, бояд бо рӯҳ ва ростӣ парастииш кунанд”.
25. Зан ба Ў гуфт: “Медонам, ки Христос, яъне Масеҳ меояд: чун Ў ояд, аз ҳар чиз ба мо хабар хоҳад дод”.
26. Исо ба вай гуфт: “Ман, ки бо ту сухан мегӯям, Ҳамонам”.
27. Дар ҳамин вақт шогирдонаш омада, таачҷуб карданд, ки Ў бо зане гуфтугӯ мекунад; лекин ҳеч кас нагуфт, ки: “Чӣ металабӣ?” ё ки: “Барои чӣ бо вай ҳарф мезанӣ?”
28. Зам кӯзаи худро монда, ба шаҳр рафт ва ба мардум гуфт:
29. „Биёед ва Касеро бубинед, ки ҳар он чи кардаам, ба ман гуфт; оё Ў Масеҳ нест?”
30. Онҳо аз шаҳр берун шуда, назди Ў меомаданд.

Киштзори Худо барои дарав пухтааст.

31. Дар ин миён шогирдон аз Ў илтимос карда, гуфтанд: “Эй Устод! Бихўр!”
32. Ба онҳо гуфт: “Ман ғизое дорам, ки бихўрам, ва шумо онро намедонед”.
33. Шогирдон ба якдигар гуфтанд: “Магар касе ба Ў хўраданӣ овардааст?”

34. Исо ба онҳо гуфт: “Ғизои Ман ин аст, ки иродаи Фиристодаи Худро ба ҷо оварам ва кори Ўро ба анҷом расонам.
35. Оё шумо намегӯед, ки боз чор моҳ мондааст, ва дарав фаро хоҳад расид? Инак, Ман ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, киштзорро бубинед, ки барои дарав сафед шудааст.
36. Даравгар музди худро мегирад ва маҳсулро барои ҳаёти ҷовидонӣ ҷамъ мекунад, то ки қоранда ва даравгар бо ҳам шодӣ кунанд;
37. Зеро ки дар ин маврид чунин сухан ҳаққонист, ки: ”Яке меқорад ва дигаре дарав мекунад”.
38. Ман шуморо барои даравидани маҳсуле фиристодаам, ки барои он шумо меҳнат накардаед: дигарон меҳнат карданд, ва шумо дар меҳнати онҳо дохил шудаед”.
39. Ва аз рӯи каломи он зан, ки шаҳодат дода буд: “Ҳарон чи кардаам, Ў ба ман гуфт”, аз он шаҳр бисъёр сомариён ба Ў имон оварданд.
40. Бинобар ин, чун сомариён пеши Ў омаданд, аз Ў хоҳиш карданд, ки назди онҳо бимонад; ва Ў ду рӯз назди онҳомонд.
41. Ва боз бисъёре аз рӯи каломи Ў имон оварданд.
42. Ва ба он зан гуфтанд: “Пас аз ин имони мо аз рӯи сухани ту нест, зеро ки худамон шунидем ва донистем, ки Ў дар ҳақиқат Наҷотдиҳанди олам аст, яъне Масеҳ аст”.
43. Пас аз ду рӯз Ў аз он ҷо берун омада, ба Ҷалил равона шуд;
44. Зеро Худи Исо шаҳодат додааст, ки пайғамбар дар зодгоҳи худ беқадр аст.
45. Чун Ў ба Ҷалил омад, аҳли Ҷалил Ўро пазируфтанд, зеро ки он чи дар Ерусалим дар ид карда буд, дида буданд, чунки онҳо низ ба ид рафта буданд.

Шифо ёфтани писари дарборӣ.

46. Ва Исо бори дигар ба Қанои Ҷаил омад, ки дар он ҷо обро шароб гардонда буд. Ва шахсе аз дарбориён буд, ки писараш дар Кафарнаҳум бемор буд.
47. Чун шунид, ки Исо аз Яҳудо ба Ҷалил омадааст, назди Ў рафта, илтимос кард, ки писарашро шифо диҳад, ки вай дар дами марг аст.
48. Исо ба вай гуфт: “Агар аломот ва мӯъҷизоте набинед, имон намеоваред”.

49. Дарборӣ ба Ё гуфт: “Эй Оғо! Пеш аз он ки писарам бимирад, биё”.
50. Исо ба вай гуфт: “Бирав писарат зинда аст”. Вай ба суханоне ки Исо гуфт, имон оварда, равона шуд.
51. Ва ҳангоме ки мерафт, навкаронаш вайро пешвоз гирифтанд, ва мужда дода, гуфтанд: “Писарат зинда аст”.
52. Аз онҳо пурсид: “Дар кадом соат аҳволаш беҳтар шуд?” Ба вай гуфтанд: “Дирӯз дар соати ҳафтум табларза вайри тарк кард”.
53. Ва падар донист, ки ин ҳамон соате буд, ки исо ба вай гуфт: “Писарат зинда аст”. Ва худаш ва тамоми аҳли байташ имон оварданд.
54. Ин мӯъҷизаи дуҷум буд, ки Исо баъд аз омаданаш аз Яҳудо ба Ҷалил нишон дод.

БОБИ ПАНЧУМ

Шифо дар рӯзи шанбе назди ҳавзи Байт-Ҳасдо.

1. Пас аз он яҳудиёнро иде буд, ва Исо ба Ерусалим омад.
2. Дар Ерусалим дар назди дарвозаи Меш ҳавзе ҳаст, ки ба ибронӣ Байт-Ҳасдо мегӯянд, ва он ҷо панҷ равоқ дорад:
3. Дар он ҷо шумораи зиёди беморон, кӯрон, лангон ва шалон хобида, мунтазири ҳаракати об буданд;
4. Зеро фариштаи Худо вақт-вақт ба ҳавз фурумада, обро ҳаракат меод, ва ҳар кӣ дар аснои ҳаракати об аввал ба ҳавз дарояд, аз ҳар касалие ки дошт, шифо меёфт.
5. Ва касе дар он ҷо буд, ки сию ҳашт сол боз гирифтори беморӣ буд.
6. Чун Исо вайро хобида дид ва донист, ки муддати дарозе бемор аст, ба ай гуфт: “Оё меҳохӣ шифо ёбӣ?”
7. Бемор ҷавоб дод: “Эй оғо! Касе надорам, ки чун об ба ҳаракат ояд, маро ба ҳавз андозад; пеш аз он ки ман оям, дигаре худро ба ҳавз меандозад”.
8. Исо ба вай гуфт: “Бархез, бистаратро бардор ва бирав”.
9. Ҳамон дам бемор шифо ёфт ва бистарашро бардошта, ба роҳ доромад. Он рӯз рӯзи шанбе буд.
10. Яҳудиён ба касе ки шифо ёфта буд, гуфтанд: “Имрӯз шанбе аст, ва ҷоиз нест, ки бистари худро бардорӣ”.
11. Вай дар ҷавоби онҳо гуфт: “Он Кас, ки маро шифо дод, ба ман гуфт: ”Бистаратро бардор ва бирав”,..

12. Аз вай пурсиданд: “Кист Он Кас, ки ба ту гуфт:” Бистаратро бардор ва бирав”?”.
13. Лекин он ки шифо ёфта буд, наредонист, ки Ў кист; зеро ки дар он чо издиҳоми калоне буд, ва Исо нопадид шуда рафт.
14. Пас аз он Исо вайро дар маъбад ёфта, гуфт: “Инак, шидо ёфтаӣ; дигар гуноҳе нақун, то ки ба вазъияти бадтаре дучор нашавӣ”.
15. Он мард рафта, ба яҳудиён гуфт, ки шифодиҳандаи ман Исо мебошад.
16. Аз ин сабаб яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд ва Ўро меҳостанд ба қатл расонанд, зеро ки ин корро дар рӯзи шанбе карда буд.

Исо аъмоли Худо ҳимоя мекунад ва аз ҷониби Падар фиристода шуданаширо далел меоварад.

17. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Падари Ман қунун қор мекунад, ва Ман низ қор мекунам”.
18. Аз ин сабаб бештар қасд карданд, ки Ўро ба қатл расонанд, зеро ки натавонанд шанберо риоят намекард, балки Худоро низ Падари Худ гуфта, Худо бо Худо баробар меконист.
19. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Писар наметавонад аз Худ чизе ба амал оварад, магар он чи бубинад, ки Падар ба амал меоварад: зеро ки чи Ў мекунад, Писар низ мекунад.
20. Зеро ки Падар Писарро дӯст меконад ва ҳар он чи Худаш мекунад, ба Писар нишон медиҳад; ва қорҳои бузургтар аз ин ҳам ба Ў нишон хоҳад дод, то ки шумо таъҷуб намоед.
21. Зеро, ҳамчунон Падар мурдагонро эҳё мекунад ва зинда мегардонад, Писар низ он чунон ҳар қор, ки хоҳад зинда мегардонад.
22. Зеро ки Падар ба ҳеҷ қас доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супоридааст,
23. То ки ҳама Писаро эҳтиром кунанд, ончунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Қасе ки Писарро эҳтиром накунад, Падарро, ки Фиристодаи Ўст, эҳтиром накардааст.
24. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар қӣ каломи Маро бишнавад ва а Фиристодаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.

25. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: соате мерасад, ва аллакай раасидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро мешунаванд, ва ҳар кӣ бишнавад, зинда гардад.
26. Зеро, ҳамчунон ки Падар дар Худ ҳаёт дорад, ба Писар низ ончунон ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад;
27. Ва ба Ё қудрат бахшидааст, ки доварӣ кунад, зеро ки Ё Писари Одам аст“.

Қиёмати ҳаёт ва қаёмати доварӣ.

28. Ва аз ин таачҷуб накунед: зеро ки соате мерасад, ҳамаи онҳое ки дар қабр мебошанд, овози Ёро хоҳанд шунид,
29. Ва берун хоҳанд омад -неқўкорон барои қиёмати ҳаёт ва бадкорон барои қиёмати доварӣ.
30. Ман аз Худ чизе ба амал оварда наметавонам. Ончунон ки мешунавам, доварӣ мекунам, ва доварию Ман одил аст, зеро ки толиби иродаи Худ не, балки иродаи Падаре ҳастам, ки маро фиристодааст.

Шоҳидии Исо дар бораи фиристода шудани Ё аз ҷониби Падар.

31. Агар Ман бар Худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман рост нест:
32. „Дигаре ҳаст, ки бар Ман шаҳодат медиҳад, ва Ман медонам, ки шаҳодте ки вай бар Ман медиҳад рост аст;
33. Шумо назди Яҳъё фиристодед; вай ба ростӣ шаҳодат дод.
34. Аммо Ман шаҳодати одамро қабул намекунам, вале ин суханонро мегӯям, то ки шумо наҷот ёбед.
35. Вай чароғе буд, ки месўхт ва медурахшид; ва шумо хостед, ки соате дар нури вай шодӣ кунед.
36. Лекин Ман шаҳодате дорам, ки аз шаҳодати Яҳъё бузургтар аст: зеро корҳое ки Падар ба Ман ато кардааст, то анҷом диҳам, яъне ин корҳое ки Ман мекунам, бар Ман шаҳодат медиҳанд, ки Падар Маро фиристодааст.
37. Ва Худи Падар, ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат додааст, ва шумо ҳаргиз на овози Ёро шунидаете ва на сурати Ёро дидаед,
38. Ва каломии Ё дар дилҳои шумо ҷой надорад, чунки шумо ба Он Касе ки Ё фиристодааст, имон намеоваред.

39. Шумо навиштаҳоро тадқиқ мекунад, зеро гумон доред, ки ба воситаи онҳо ҳаёти ҷовидонӣ пайдо кунад, вале онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд.
40. Ва шумо намехоҳед назди Ман биеед, то ки ҳаёти ёбед.
41. Чалолро аз мардум қабул намекунам.
42. Лекин шуморо мешиносам: дар дили худ муҳаббати Худоро надоред.
43. Ман ба исми Падари Худ омадам, ва Маро қабул намекунад, ва агар дигаре ба исми худаш биеяд, вайро қабл хоҳед кард.
44. Шумо чӣ тавр метавонед имон оваред, дар сурате ки чалол аз якдигар металабед, лекин чалолеро, ки аз Худои ягона аст, толиб неастед?
45. Гумон накунад, ки Ман назди падар бар шумо даъвое хоҳам кард: даъвогар бар шумо Мусо мебошад, ки ба вай умед бастаед.
46. Зеро ки агар шумо ба Мусо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, чунки вай дар бораи Ман навиштааст.
47. Модоме ки шумон ба навиштаҳои вай имон надоред, ба суханони Ман чӣ гуна имон хоҳед овард?“.

БОБИ ШАШУМ

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

1. Пас аз он Исо ба он тарафи баҳри Ҷалил, ё баҳри Табария раҳсипор шуд;
2. Ва мардumi бисъёре аз ақибии Ӯ равона шуданд, зеро он мӯъҷизотеро, ки ба беморон нишон меод, меиданд.
3. Исо ба кӯҳе баромада, бо шогирдони Худ дар он ҷо нишаст.
4. Иди фисҳи яҳудиён наздик буд.
5. Исо чашм андохта, дид, ки мардumi бисъёре назди Ӯ меоянд, ва ба Филиппус гуфт: “Аз кучо нон бихарем, ки инҳо бихӯранд?”
6. Лекин инро барои озмоиш ба вай гуфт; зеро Худ медонист, чӣ бояд кард.
7. Филиппус дар ҷавоби Ӯ гуфт: “Дусад динар барои онҳо кифоят намекунад, то ки ҳар яке андаке нон бихӯранд”.
8. Яке аз шогирдонаш, Андриёс, бародари Шимъўни Петрус, ба Ӯ гуфт:
9. „Дар ин ҷо писаре ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад; лекин барои ин қадар одам чӣ мешавад?“

10. Исо гуфт: “Мардумро шинонед“. Дар он чо сабза бисъёр буд, ва мардум, ки қариб панҷ ҳазор мард буданд, нишастанд.
11. Исо нонҳоро гирифта, баракат дод ва пора карда ба шогирдон дод, ва шогирдон ба нишастагон доданд, ва ҳамчунин аз моҳиҳо низ ба қадре ки хоستانд.
12. Ва чун сер шуданд, Исо ба шогирдон гуфт: “Пораҳои боқимондари ҷамъ кунед, то ки чизе талаф нашавад“.
13. Ва ҷамъ карда, аз пораҳои панҷ нони ҷав, ки аз хӯрандагон зиёдати монда буд, дувоздаҳ сабадро пур карданд.
14. Вақте ки мардум ин мӯъҷизаро, ки Исо нишон дод, диданд, гуфтанд: “Ин ҳақиқатан он Пайғамбар аст, ки бояд ба ҷаҳон биёяд“.

Исо бар баҳр қадам мезанад.

15. Лекин Исо чун даръёфт, ки меҳонанд омада, Ўро ба зӯрӣ баранд ва подшоҳ кунанд, боз танҳо ба кӯҳ баромад.
16. Шомгоҳон шогирдонаш ба лаби баҳр фурумаданд.
17. Ва ба қайқ савор шуда, ба он тарафи баҳр, сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Ва ҳаво торик шуд, ва Исо назди онҳо наомада буд.
18. Ва боди шадиде вазида, баҳр ба талотум омад.
19. Вақте ки ба дурии тақриба бисту панҷ ё сӣ стадия қайқ ронда буданд, Исоро диданд, ки бар баҳр қадам зада, ба қайқ наздик меояд, ва ҳаросон шуданд.
20. Лекин Ў ба онҳо гуфт: “Ин Манам, натарсед“.
21. Онҳо меҳостанд Ўро ба қайқ дароваранд; ҳамон дам қайқ ба соҳиле ки сӯи он равона буданд, расид.

Исо-Нони ҳаёт.

22. Фардои он, мардуме ки дар он тарафи баҳр истода буданд, диданд, ки дар он чо ҳеч қайқе набуд, ҷуз он ки шогирдони Ў дохили он шуда буданд, ва Исо бо шогирдони Худ ба он надаромада буд, балки шогирдонаш танҳо рафта буданд;
23. Лекин қайқҳои дигаре ки аз Табария наздики ҳамон ҷое ки пас аз баракат додани Худованд нон хӯрада буданд, расиданд;

24. Ва чун мардум диданд, ки Исо ва шогирдонаш дар он чо нестанд, онҳо низ ба қайқҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи Исо бас Кафарнаҳум омаданд.
25. Ва Ӯро дар он тарафи баҳр ёфта, ба Ӯ гуфтанд: “Эй Устод! Қай ба ин чо омадӣ?”
26. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Маро на ба сабаби мӯъҷизоте ки дидед, балки ба он сабаб ҷустуҷӯ мекунад, ки нон хӯрда, сер шудед.
27. На аз барои ғизои фони, балки барои ғизои саъю кӯшиш кунед, ки то ҳаёти ҷовидонӣ боқӣ монад, ва Писари Одам онро ба шумо хоҳад дод; зеро ки Худои Падар бар Ӯ мӯҳр задааст”.
28. Ба Ӯ гуфтанд: “Чӣ бояд кунем, ки аъмоли писандидаи Худоро ба чо оварда бошем?”.
29. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Амали писандидаи Худо ин аст, ки ба Он Касе ки Ӯ фиристод, имон оваред”.
30. Ба Ӯ гуфтанд: “Пас, чӣ аломате Ту нишон медиҳӣ, то ки дида, ба Ту имон оварем? Чӣ кор мекуни?”
31. Падарони мо дар биёбон манн хӯрданд, чунон ки навишта шудааст: “Аз осмон ба онҳо нон ато кард то бихӯранд” ..
32. Исо ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Мусо нонро ба шумо аз осмон намодааст, балки Падари Ман нони ҳақиқиро ба шумо аз осмон медиҳад;
33. Зеро нони Худо Он Касест, ки аз осмон нозил шуда ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад”.
34. Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: “Эй оғо! Ҳамеша ин нонро ба мо бидеҳ”
35. Исо ба онҳо гуфт: “Ман нони ҳаёт ҳастам; касе ки назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад монд, ва касе ки ба Мам имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.
36. Лекин Ман ба шумо гуфтам, ки Маро низ дидаед, ва имон намеоваред.
37. Ҳар он чи Падар ба Ман ато кунад, назди Ман хоҳад омад, ва ҳар кӣ назди Ман ояд, бадар нахоҳам ронд.
38. Зеро аз осмон нозил шудаам на аз барои он ки ба иродаи Худ амал кунам, балки ба иродаи Фиристодаи Худ.
39. Ва иродаи Падаре ки Маро фиристод, ин аст, ки аз он чи ба Ман ато шудааст, чизе талаф накунам, балки дар рӯзи вопасин онро эҳё кунам;

40. Ва иродаи Фиристодаи Ман ин аст, ки ҳар кӣ Писарро дид ва ба Ў имон овард, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад ва Ман дар рӯзи вопасин вайро эҳё хоҳам кард“.
41. Яҳудиён аз Ў шикоят карданд, зеро ки гуфта буд: “Манам он ноне ки аз осмон нозил шуд“.
42. Ва гуфтанд: “Оё ин Исои писари Юсуф нест, ки мо падару модари Ўро мешиносем? Пас чӣ тавр мегӯяд, ки “Ман аз осмон нозил шудаам”?”
43. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба якдигар шикоят накунад:
44. „Ҳеч кас наметавонад назди Ман ояд, магар ин ки Падаре ки Маро фиристод, вайро ҷалб кунад; ва Ман вайро дар рӯзи вопасин эҳё хоҳам кард.
45. Дар суҳафи анбиё навишта шудааст: ”Ва ҳама аз Худо таълим хоҳанд ёфт”. Ва ҳар кӣ аз Падар шунида ва таълим гирифта бошад, назди Ман меояд.
46. На ин ки касе Падарро дидааст, чуз Он ки аз ҷониби Худост: Ў Падарро дидааст.
47. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад.
48. Ман нони ҳаёт ҳастам.
49. Падарони шумо дар биёбон манн хӯрданд ва мурданд;
50. Валекин ин ҷо нонест, ки аз осмон нозил шуд, то ҳар кӣ аз он бихӯрад, намирад.
51. Ман ҳастам он нони зинда, ки аз осмон нозил шуд: касе ки аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд; ва ноне ки Ман ато мекунам, Бадани Ман аст, ки онро барои ҳаёти ҷаҳон мебахшам“.
52. Яҳудиён бо ҳамдигар мубоҳиса карда, мегуфтанд: “Чӣ тавр Ин Шахс метавонад Бадани Худо бидиҳад, то мо бихӯрем?”
53. Исо ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар Бадани Писари Одамро нахӯред ва Хуни Ўро нанӯшед, дар худ ҳаёт надоред;
54. Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад, ва Ман дар рӯзи вопасин вайро эҳё хоҳам кард;
55. Зеро ки Бадани Ман ғизои ҳақиқат, ва Хуни Ман нӯшокии ҳақиқат;
56. Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, дар Ман мемонад, ва Ман дар вай;

57. Чунон ки Падари Ҳай Маро фиристод, ва Ман ба василаи Падар зинда ҳастам, ҳамчунин касе ки Маро бихӯрад, ба василаи Ман зинда хоҳад монд;
58. Ин аст ноне ки аз осмон нозил шуд; на ончунон ки падарони шумо ки манро хӯрданд ва мурданд; ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд“.
59. Ин суханонро, хангоме дар Кафарнаҳум таълим меод, дар куништ, гуфт.

Чудой дар миёни шогирдон.

60. Бисъёре аз шогирдони Ё, инро шунида, гуфтанд: “Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?”
61. Чун Исо дар дили Худ донист, ки шогирдонаш дар ин бобат шикоят мекунад, ба онҳо гуфт: “Оё ин шуморо ба васваса меандозад?”
62. Пас агар Писари Одамро бинед, ки ба мақоми аввалааш сууд мекунад, чӣ хоҳед гуфт?
63. Рӯҳ аст, ки ҳаёт мебахшад, лекин аз ҳасм ғоиде нест; суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, рӯҳ ва ҳаёт аст;
64. Лекин баъзе аз шумо ҳастанд, ки имон надоранд“. Зеро Исо аз ибтидо медонист, ки кихо имон надоранд ва кӣ Ёро таслим хоҳад кард.
65. Ва гуфт: “Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки ҳеҷ кас наметавонад назди Ман биёяд, магар ин ки Падари Ман инро ба вай ато кунад“.
66. Аз он вақт бисъёре аз шогирдонаш аз Ё дур шуда, дигар Ёро пайравӣ накарданд.

Эътирофи Петрус.

Яҳудо-таслимкунанда.

67. Ва Исо ба он дувоздаҳ гуфт: “Оё шумо ҳам мехоҳед Маро тарк кунед?”
68. Шимъӯни Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: “Худовандо! Назди кӣ биравем? Суханони ҳаёти ҷовидонӣ назди Туст,
69. Ва мо имон овардаем ва донистаем, ки Ту Масех, Писари Худои Ҳай ҳастӣ“.

70. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Оё Ман шумо дувоздахро интиҳоб накардаам? Ва ҳол он ки яке аз шумо иблис аст”.
71. Инро Ў дар бораи Яҳудо писари Шимъўни Исқарьют гуфт, зеро вай, ки яке аз дувоздаҳ буд, мехост Ўро таслим кунад.

БОБИ ҲАФТУМ

Бародарон Исоро ба иди хаймаҳо таклиф мекунад.

1. Пас аз он Исо дар Ҷалил мегашт, зеро намехост дар Яҳудо бошад, чунки яҳудиён қасди куштани Ў доштанд.
2. Ва иди яҳудиён, ки иди хаймаҳо бошад, наздик буд.
3. Пас бародаронаш ба Ў гуфтанд: “Ин чоро тарк карда, ба Яҳудо равона шав, то шогирдонат низ он аъмоlero ки Ту ба ҷо меоварӣ, бубинанд;
4. Зеро касе ки мехоҳад машҳур бошад, дар пинҳонӣ амал намекунад; агар Ту чунин аъмоlро ба ҷо меоварӣ, Худро ба ҷаҳон бинамо”.
5. Зеро бародаронаш низ ба Ў имон наоварда буданд.
6. Исо ба онҳо гуфт: “Вақти Ман ҳанӯз нарасидааст, лекин барои шумо ҳар вақт муносиб аст;
7. Ҷаҳон наметавонат ба шумо адоват дошта бошад, лекин ба Ман адоват дорад, чунки Ман бар он шаҳодат медиҳам, ки аъмолаш бад аст;
8. Шумо ба ин ид биравед, Аммо Ман ҳоло ба ин ид намерам, чунки вақти Ман ҳанӯз пур нашудааст”.
9. Инро ба онҳо гуфта, дар Ҷалил монд.

Исо Ҷалилро тарк мекунад.

10. Вақте ки бародаронаш ба ид омаданд, Ў низ омад, на ошкоро, балки пинҳонӣ.
11. Аммо яҳудиён Ўро дар ид ҷустуҷӯ намуда, мегутанд, ки: “Ў кучост?”.
12. Ва дар миёни мардум дар бораи Ў гуфтугӯи бисёре буд. Баъзеҳо мегуфтанд: “Ў некӯст”, аммо дигарон мегуфтанд: “Не, Ў мардумро гумроҳ мекунад”.
13. Лекин, аз тарси яҳудиён, ҳеҷ кас дар бораи Ў ошкоро сухан намегуфт.

Исо дар иди хаймаҳо.

14. Чун нисфи ид гузашт, Исо ба маъбад омада, таълим дод.
15. Ва яҳудиён дар ҳайрат афтада, гуфтанд: “Ин шахс Навиштаҳоро чӣ гуна медонад, дар сурате ки ҳаргиз таълим наёфтааст?”.
16. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Таълими Ман аз онӣ Ман нест, балки аз онӣ Фиристодаи Ман аст;
17. Агар касе хоҳад иродаи Ёро ба амал оварад, дар бораи ин таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост, ё ки Ман аз Худ сухан мегӯям.
18. Ҳар кӣ аз худ сухан гӯяд, ҷалоли худро мечӯяд; вале ҳар кӣ ҷалоли Фиристодаи Худро мечӯяд, Ё ҳақиқист, ва дар Ё норостӣ нест.
19. Оё Мусо ба шумо шарият надод? Ва касе аз шумо аз рӯи шарият амал намекунад. Чаро мехоҳед Маро бидушед?”
20. Мардум дар ҷавоб гуфт: “Ту дев дорӣ. Кӣ мехоҳад Туро бидушад?”
21. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Як кор кардам, ва ҳамаи шумо дар ҳайрат мондед;
22. Мусо ба шумо хатнаро дод, ки он на аз Мусо, балки аз падарон буд, ва шумо писарони худро дар рӯзи шанбе хатна мекунед.
23. Модме ки писаронро дар рӯзи шанбе хатна мекунед, то ки шарияти Мусо вайрон нашавад, пас чаро бар Ман хашмгин мешавед, ки дар рӯзи шанбе касеро шифои комил додаам?
24. Аз рӯи намуди зоҳирӣ доварӣ накунед, балки аз рӯи адолат доварӣ кунед”.
25. Он гоҳ баъзе аз аҳли Ерусалим гуфтанд: “Оё Ин Ҳамон Касе нест, ки Ёро мехоҳанд бидушанд?”
26. Инак Ё ошкоро сухан мегӯяд, ва ба Ё чизе намегӯянд: оё сардорон яқин донистаанд, ки Ё дар ҳақиқат Масеҳ аст?
27. Лекин мо медонем, ки ин Шахс аз кучост, аммо чун Масеҳ ояд, касе нахоҳад донист, ки Ё аз кучост”.
28. Ва Исо вақте ки дар маъбад таълим медод, нода карда гуфт: “Маро мешиносед, ва низ медонед, ки Ман аз кучо ҳастам; ва Ман аз Худ наомадаам, вале Фиристодаи Ман ҳақиқист, ки шумо Ёро намешиносед;
29. Аммо Ман Ёро мешиносам, чунки Ман аз ҷониби Ё ҳастам, ва Ё Маро фиристодааст”.

30. Он гоҳ хостанд Ўро дастгир кунанд, вале касе даст бар Ў наандохт, чунки ханўз соаташ нарасида буд.
31. Лекин бисъёре аз мардум ба Ў имон оварданд ва гуфтанд: “Чун Масеҳ ояд, навод ки аз Ин Шахс бештар аломот нишон хоҳад дод?”.
32. Ва фарисиён шуниданд, ки мардум дар бораи Ў чунин мегўянд, пас фарисиён ва саркоҳинон мулозимонро фиристоданд, то ки Ўро дастгир кунанд.
33. Ва Исо гуфт: “Боз муддати каме Ман назди шумо ҳастам, пас аз он назди Фиристодаи Худ меравам;
34. Шумо Маро хоҳед чувт ва навоҳед ёфт; ва ба он чое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед”.
35. Ва яҳудиён ба якдигар гуфтанд: “Ў ба кучо мевоҳад биравад, ки мо Ўро ёфта наметавонем? Оё мевоҳад назди онҳое биравад, ки дар байни юнониён пароканда ҳастанд, ва юнониёнто таълим диҳад?”
36. Чист маънои суханоне ки Ў гуфт: ”Маро хоҳед чувт ва навоҳед ёфт; ва ба он чое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед?” ,,,

Исо дар боари қуввати Рӯҳулқудс сухан меронад.

37. Ва дар рӯзи охир, ки рӯзи бузурги ид буд, Исо истода, нидо карда, гуфт: “Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман биёяд ва бинўшад;
38. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст, аз батни вай нахрҳои оби ҳаёт чорӣ хоҳад шуд”.
39. Ин суханро Ў дар бораи Рӯҳ гуфт, ки ҳар кӣ ба Ў имон оварад, Онро хоҳад ёфт; зеро ки Рӯҳулқудс ханўз ато нашуда буд, чунки Исо ханўз чалол наёфта буд.

Фикрҳои дигар-дигари яҳудиён дар бораи Исо.

40. Басъёре аз мардум ин сиханонро шунида гуфтанд: “Дар ҳақиқат Ин Шахс ҳамон Пайғамбар аст”.
41. Баъзеҳо гуфтанд: “Ин Масеҳ аст” Лекин дигарон гуфтанд: “Магар Масеҳ аз Чалил меояд?”
42. Оё дар Навиштаҳо гуфта нашудааст, ки Масеҳ аз насли Довуд ва аз Байт-Лаҳм, ки Довуд буд, бояд ояд?”
43. Ба ҳамин тариқ, дар бораи Ў дар байни мардум ихтилоф афтод.

44. Баъзе аз онҳо хостанд Ўро дастгир кунанд, лекин касе ба Ў даст наандохт.
45. Пас мулозимон назди саркоҳинон ва фарисиён баргаштанд, ва онҳо пурсиданд: “Чаро Ўро наовардед?”
46. Мулозимон ҷавоб доданд: “Касе ҳаргиз монанди Ин Шахс сухан нагуфтааст”.
47. Фарисиён ба онҳо гуфтанд: “„Оё шумо низ гумроҳ шудаед?”
48. Оё касе аз сардорон ё аз фарисиён ба Ў имон овардааст?
49. Аммо ин мардуме ки шариатро намедонанд, малъун мебошанд”.
50. Ниқӯдимус, ки шабона назди Ў омада буд ва яке аз онҳо буд, ба онҳо гуфт:
51. „Оё шариати мо касеро маҳкум менамояд бе он ки аввал суханашро бишнавад ва бидонад, ки вай чӣ кор кардааст?”
52. Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд: “Магар ту низ ҷалили ҳастӣ? Таҳқиқ кун ва бубин, зеро ки ҳеҷ пайғамбаре аз Ҷалил зухур накардааст”.
53. Пас ҳар кас ба хонаи худ рафт.

БОБИ ҲАШТУМ

Исо зани гуноҳорро авф мекунад.

1. Лекин Исо ба кӯҳи Зайтун рафт,
2. Ва бомдодон боз ба маъбад омад, ва тамоми мардум назди Ў омаданд; ва Ў нишаста онҳоро таълим медод.
3. Дар ин вақт китобдонон ва фирисиён занеро, ки дар амали зино дастгир шуда буд, назди Ў оварданд, ва дар миёна ба по ниҳода,
4. Ба Ў гуфтанд: “Устод! Ин зан дар амали зино дастгир шуд;
5. Ва Мусо дар шариат ба мо гуфтааст, ки чунин занон бояд сангсор шаванд; аммо Ту чӣ мегӯӣ?”
6. Инро барои озмоиш ба Ў гуфтанд, то ки далеле ёфта, Ўро айбдор кунанд. Лекин Исо ҳам шуда, бо ангушташ бар рӯи замин чизе менавишт.
7. Чун дар савол исрор намуданд, Ў рост шуда, ба онҳо гуфт: “Он ки аз шумо бегуноҳ аст, аввалин касе бошад, ки ба вай санг андозад”.
8. Ва боз ҳам шуда, бар замин навиштан гирифт.
9. Чун шуниданд, вичдонашон нороҳат шуд, ва аз пирон сар карда, то каси охирин паси якдигар баромада рафтанд; ва Исо танҳо монд, ва зан дар миёна ба по меистод.

10. Исо чун рост шуд ва ғайр аз зан ҳеч касро надид, ба вай гуфт: “Эй зан! Даъвогарони ту кучо шуданд? Оё касе туро маҳкум накард?”
11. Зан гуфт: “Ҳеч касе, эй оғо!” Исо ба вай гуфт: “Ман низ туро маҳкум намекунам; бирав ва дигар гуноҳ накун”.

Исо - Нури ҷаҳон.

12. Ва Исо боз ба мардум гуфт: “Ман Нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ намепаёмояд, балки нури ҳаётро ёбад”.
13. Он гоҳ фарисиён ба Ў гуфтанд: “Ту бар Худ шаҳодат медиҳӣ, шаҳодати Ту рост нест”.
14. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “гарчанде ки Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, шаҳодати Ман рост аст, зеро ки Ман медонам, ки аз кучо омадаам ва ба кучо меравам; лекин шумо намедонед, ки Ман аз кучо омадаам ва ба кучо меравам;
15. Шумо аз рӯи ҷисм доварӣ мекунад, вале Ман ҳеч касро доварӣ намекунам;
16. Ва агар Ман доварӣ кунам, доварию Ман рост аст, чунки Ман танҳо нестам, балки Падаре ки Маро фиристод, бо Ман аст;
17. Ва низ дар шарии шумо навишта шудааст, ки шаҳодати ду кас рост аст;
18. Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, ва низ Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат медиҳад”.
19. Ба Ў гуфтанд: “Падари Ту кучост?” Исо ҷавоб дод: “Шумо на Маро мешиносед ва на Падари Маро; агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед”.
20. Ин суҳанонро Исо дар назди ганчина, хангоме ки дар маъбад таълим медод, гуфт; ва ҳеч кас Ўро дастгир накард, чунки соати Ў ҳанӯз нарасида буд.

Исо дар бораи назди Падар рафтани Худ шаҳодат медиҳад.

21. Боз Исо ба онҳо гуфт: “Ман меравам, ва шумо Маро хоҳед чувт, ва дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биеед”.

22. Яҳудиён гуфтанд: “Наход ки Ў меҳоҳад Худро бидушад, ки мегӯяд:” Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед”?”“.
23. Ба онҳо гуфт: “Шумо аз поин мебошед, Ман аз боло; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, лекин Ман аз ин ҷаҳон нестам;
24. Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; зеро агар имон наоваред, ки ин Ман ҳастам, дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд“.
25. Ба Ў гуфтанд: “Ту кистӣ?” Исо ба онҳо гуфт: “Ҳамонам, ки аз аввал ҳам ба шумо гуфтам;
26. Ман чизҳои бисёр дорам, ки дар ҳақиқи шумо бигӯям ва доварӣ кунам; лекин Фиристодаи Ман ҳақиқист, ва Ман ҳар чӣ аз Ў шунидаам, ба ҷаҳон мегӯям“.
27. Онҳо нафаҳмиданд, ки Ў ба онҳо дар бораи Падар сухан мегӯяд.
28. Исо ба онҳо гуфт: “Вақте ки Писари Одамро баланд бардоштед, хоҳед фаҳмид, ки ин Ман ҳастам, ва ҳеҷ амалро аз Худ намекунам, балки он чиро, ки Падарам ба Ман таълим дод, мегӯям;
29. Фиристодаи Ман бо Ман аст; Падар Маро танҳо нагузоштааст, зеро ки Ман ҳамеша аъмоли писандидаи Ўро ба ҷо меоварам“.
30. Чун инро гуфт, бисёр касон ба Ў имон оварданд.

Дар бораи озодии ҳақиқӣ.

31. Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба Ў имон оварданд, гуфт: “Агар шумо дар каломи Ман бимонед, ҳақиқатан шогирдони Ман хоҳед буд,
32. Ва ростиро хоҳед шинохт, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард“.
33. Ба Ў ҷавоб доданд: “Мо фарзандони Иброҳим ҳастем ва ҳеҷ гоҳ ғуломи касе набудем; пас чӣ сон Ту мегӯӣ, ки” озод хоҳед шуд”?”“.
34. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст;
35. Лекин ғулом ҳамеша дар хона наместонад; писар ҳамеша мемонад;
36. Пас, агар Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд“

Дар бораи душманони ростӣ.

37. Медонам, ки фарзандони Иброҳим ҳастед; лекин мехоҳед Маро бикӯшед, чунки каломи Ман дар шумо намеғунҷад;
38. Ман он чи назди Падари Худо дидаам, мегӯям; ва шумо он чи назди падари худ дидаед, мекунед“.
39. Онҳо дар ҷавоби Ё гуфтанд:“Падри мо Иброҳим аст“. Исо ба онҳо гуфт:“Агар фарзандони Иброҳим мебудед, аъмоли Иброҳимро ба ҷо меовардед;
40. Валекин ҳоло мехоҳед Маро бикӯшед, ва Ман Шахсе ҳастам, ки ростиро, ончунон ки аз Худо шунидаам, ба шумо мегӯям: Иброҳим чунин коре накардааст.
41. Шумо аъмоли падари худро мекунед“. Ба Ё гуфтанд:“Мо аз зино таваллуд наёфтаед; мо як Падар дорем, ки Худо бошад“.
42. Исо ба онҳо гуфт:“Агар Худо падари шумо мебуд, Маро дӯст медоштед, чунки Ман аз ҷониби Худо баромада, назди шумо омадаам; зеро ки Ман ба иродаи Худо наомадаам, балки Ё Маро фиристод.
43. Чаро каломи Маро намефаҳмед? Чунки каломи Маро наметавонед бишнавед.
44. Падари шумо иблис аст, ва шумо мехоҳед орзуҳои падари худро ба амал оваред; вай аз абтидо қотил буд ва дар ростӣ собит намонд, зеро ки дар вай ростӣ нест; вақте ки вай сухани дурӯғ мегӯяд, аз онҳо худро мегӯяд, зеро ки вай дурӯғгӯӣ ва падари дурӯғ аст.
45. Лекин аз баски Ман сухани ростро ба шумо мегӯям, ба Ман имон намеоваред“.

Сирри Шахсияти Исо.

46. Кист аз шумо ки Маро ба гуноҳе таъна зада тавонад? Пас агар Ман сухани ростро гӯям, чаро ба Ман имон намеоваред?
47. Касе ки аз Худо бошад, ба каломи худо гӯш медиҳад; шумо ба он сабаб гӯш намедиҳед, ки аз Худо нестед.
48. Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоби Ё гуфтанд:“Оё дуруст нагуфтаем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?“
49. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:“Ман дев надорам, балки Падари Худо ҳурмат мекунам, вале шумо ба Ман беҳурматӣ мекунед;
50. Ман ҷалоли Худо толиб нестам: Яке ҳаст, ки Толиб ва Довар мебошад;

51. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе ки каломи Маро риоя кунад, то абад маргро нахоҳад дид“.
52. Яҳудиён ба Ё гуфтанд: “Акнун донистем, ки Ту дев дорӣ; Иброҳим ва анбиё мурданд, вале Ту мегӯӣ:”Касе ки каломи Маро роия кунад, то абад зоикан маргро нахоҳад чашид”„.
53. Оё Ту аз падари мо Иброҳим, ки мурд, ва аз анбиё, ки низ мурданд, бузургтар ҳастӣ? Ту Худо кӣ медонӣ?“.
54. Исо ҷавоб дод: “Агар Ман Худо чалол диҳам, чалоли Ман ҳеҷ чизе набошад: Маро Падари Ман чалол медиҳад, ки дар ҳаққи Ё шумо мегӯед:”Ё Худои мост”;
55. Ва Ёро нашинохтаед, лекин Ман Ёро мешиносам; ва агар бигӯям, ки Ёро намешиносам, мисли шумо дурғӯғӣ мешавам; лекин Ман Ёро мешиносам ва каломи Ёро риоя мекунам;
56. Падари шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи Маро бубинад: ва дид ва шод гардид“.
57. Яҳудиён ба Ё гуфтанд: “Ҳанӯз панҷоҳсола ҳам нестӣ, ва Ту Иброҳимро дидаӣ?“
58. Исо ба онҳо гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки Иброҳим пайдо шуд, Ман ҳастам“.
59. Он гоҳ санг бардоштанд, то ки Ёро сангсор кунанд, лекин Исо пинҳон шуд ва аз миёни онҳо гузашта, аз маъбад берун шуд ва рафт.

БОБИ НҶҲУМ

Шифо ёфтани кӯри модарзод дар рӯзи шанбе.

1. Ва чун мерафт, як кӯри модарзодро дид.
2. Шогирдон аз Ё пурсида, гуфтанд: “Эй Устод! Ки гуноҳ кард: ин одам ё падару модараш, ки вай кӯр зоида шуд?“
3. Исо ҷавоб дод: “На ин одам гуноҳ кард ва на падару модараш, балки барои он ки дар вай аъмоли Худо ошкор гардад;
4. То вақте ки рӯз аст, Ман бояд аъмоли Фиристодаи Худо ба ҷо оварам; шаб ки ояд, ҳеҷ кас кас наметавонад коре бикунанд;
5. То вақте ки Ман дар ҷаҳон ҳастам, нури ҷаҳонам“.
6. Инро гуфта, оби даҳон бар замин андохт, ва бо он об гил сохт, ва он гилро бар чашмони кӯр молид,
7. Ва ба вай гуфт: “Бирав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ, ки маънояш”Фиристода” мебошад, худро бишӯй“. Вай рафта, худро шуст, ва бино шуда омад.

8. Ҳамсоягон ва касоне ки пеш аз он вайро дар ҳолати кўри дида буданд, гуфтанд:“Оё ин ҳамон нест, ки нишаста, гадоӣ мекард?”
9. Баъзе гуфтанд:“Ҳамон аст“. Ва баъзе гуфтанд:“Фақат ба вай монанд аст“. Вале худи вай гуфт:“Ман ҳамонам“.
10. Ба вай гуфтанд:“Пас чӣ тавр чашмони ту воз шуд?”
11. Вай дар ҷавоб гуфт:“Касе ки Исо номида мешавад, гил сохта, ба чашмонам молид ва гуфт:”Бирав ва дар ҳавзи Шилўаҳ худро бишўй“. Ман рафта шустам ва бино шудам“.
12. Ва ба вай гуфтанд:“Ў кучост?“ Гуфт:“Намедонам“.
13. Он одамро, ки пештар кўр буд, назди фарисиён бурданд.
14. Ва он рўзе ки Исо гил сохта, чашмони вайро воз кард, рўзи шанбе буд.
15. Фарисиён низ аз вай пурсиданд, ки чӣ тавр бино шуд. Ба онҳо гуфт:“Гил сохта, ба чашмонам гузошт, ва ман худро шуста, бино шудам“.
16. Баъзе аз фарисиён гуфтанд:“Он Шахс аз ҷониби Худо нест, чунки шанbero нигоҳ намедорад“. Дигарон гуфтанд:“Чӣ тавр як шахси гуноҳкор чунин мўъҷиза нишон дода метавонад?“ Ва дар байни онҳо ихтилоф афтод.
17. Боз ба он кўр гуфтанд:“Дар бораи Ў, ки чашмони туро кушод чӣ мегўи?“. Гуфт:“Пайғамбар аст“.
18. Яҳудиён бовар накарданд, ки вай кўр буду бино шуд, то ин ки падару модари он биношударо даъват намуда,
19. Аз онҳо пурсиданд:“Оё ин аст писари шумо, ки мегўед: кўр зоида шудааст? Пас чӣ тавр вай алҳол бино шудааст?”.
20. Падару модари вай дар ҷавоби онҳо гуфт:“Мо медонед, ки ин писари мост, ва кўр зоида шудааст;
21. Лекин алҳол чӣ тавр бино шудааст, намедонем; ва чашмони вайро ки воз кардааст намедонем; вай болиғ аст, аз худаш пурсед, то аҳволи худро баён кунад“.
22. Падару модараш чунин гуфтанд, чунки аз яҳудиён метарсиданд; зеро ки яҳудиён аллакай забон як карда буданд, ки ҳар кӣ Ўро чун Масеҳ эътироф наояд, аз куништ биронанд;
23. Аз ин сабаб падару модараш гуфтанд, ки:“вай болиғ аст, аз худаш пурсед“.
24. Он гоҳ бори дигар он одамро, ки кўр буд, талабида, гуфтанд:“Худоро сано гўй; мо медонем, ки Он Шахс гуноҳкор аст“

25. Дар ҷавобашон гуфт: “Оё гуноҳкор аст, ё не, наредонам; як чизро меронам, ки кӯр будам ва ҳоло бино ҳастам”.
26. Боз ба вай гуфтанд: “Бо ту чӣ кор кард? чӣ тавр ҷашмони туро боз кард?”
27. Ба онҳо ҷавоб дод: “Аллакай ба шумо гуфтам, ва гӯш наредед; ҷаро меҳаҳед дубора бишнавед? Оё шумо низ меҳаҳед шогирдони Ў шавед?”.
28. Вайро мазаммат намуда, гуфтанд: “Ту шогирди Ў ҳастӣ, мо шогирдони Мусоем;
29. Мо меронам, ки Худо ба Мусо сухан гуфт; лекин Ин Шахсро наредонам, аз кучост”.
30. Он одам дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ин аҷиб аст, ки шумо аз кучо будани Ўро наредонед, ва ҳол он ки Ў ҷашмони маро воз кард.
31. Мо меронам, ки Худо дуои гуноҳкорро намешунавад, лекин агар касе худотарс бошаду иродаи Ўро ба ҷо оварад, дуояшро мешунавад;
32. Ҳаргиз шунида нашудааст, ки касе ҷашмони кӯри модарзодро воз карда бошад;
33. Агар Ў аз ҷониби Худо наредбуд, ҳеч кор карда наметавонист”
34. Дар ҷавоби вай гуфтанд: “Ту, ки комилан дар гуноҳ таваллуд ёфтаӣ, моро таълим медиҳӣ?”. Пас вайро бадар ронданд.
35. Исо чун шунид, ки вайро бадар ронданд, вайро ёфта, гуфт: “Оё ту ба Писари Одам имон дорӣ?”
36. Дар ҷавоб гуфт: “Эй оғо, Ў кист, то ба Ў имон оварам?”
37. Исо ба вай гуфт: “Ту Ўро дидаӣ, ва Ў ҳамон аст, ки ҳоло бо ту гуфтугӯ мекунад”.
38. Гуфт: “Имон дорам, Худовандо!” Ва ба Ў сачда кард.
39. Ва Исо гуфт: “Ман барои доварӣ ба ин ҷаҳон омадаам, то ки кӯрон бино ва биноён кӯр шаванд”.
40. Баъзе аз фарисиён, ки назди Ў буданд, чун шуниданд, ба Ў гуфтанд: “Наход ки мо ҳам кӯр бошем?”.
41. Исо ба онҳо гуфт: “Агар кӯр мерудед, гуноҳ наредоштед; аммо чун мерӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳи шумо меронад”.

БОБИ ДАҲУМ

Масал дар бораи ҷӯпон ва дар бораи каси бегона.

1. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба оғили гӯсфанд аз дар надарояд, балки аз роҳи дигар дохил шавад, вай дузд ва роҳзан аст;
2. Лекин ҳар кӣ аз дар дарояд, вай чӯпони гӯсфандон аст;
3. Дарбон дарро барои вай мекушояд, гӯсфандон ба овози вай гӯш медиҳанд, вай гӯсфандони худро ном ба ном мехонад ва берун мебарорад.
4. Чун гӯсфандони худро баровард, пешопеши онҳо меравад; ва гӯсфандон аз ақибӣ вай мераванд, чунки овозашро мешиносанд;
5. Лекин аз ақибӣ бегона намераванд, балки аз вай мегурезанд, чунки овози бегонро намениносанд“.
6. Ҳамин масалро Исо ба онҳо гуфт. Лекин онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо чӣ гуфт.

Исо дар бораи гӯсфандон.

7. Боз Исо ба онҳо гуфт:“Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман барои гӯсфандон дар ҳастам.
8. Ҳамаи касоне ки пеш аз Ман омаданд, дузд ва роҳзан ҳастанд; лекин гӯсфандон ба овози онҳо гӯш надоданд.
9. Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дохил шавад, наҷот меёбад, ва ба берун меравад, ва чарогоҳ пайдо мекунад.
10. Дузд меояд, то ки бидуздад, бикушад ва талаф кунад; Ман омадам, то ки онҳо ҳаёт ёбанд ва онро ба фаровонӣ дошта бошанд“.

Исо Чӯпони неқдил.

11. Ман Чӯпони неқам: чӯпони неқ ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад;
12. Лекин муздуре ки чӯпон нест, ва гӯсфандон аз онӣ худаш нестанд, чун бубинад, ки гург меояд, гӯсфандонро монда мегурезад, ва гург гӯсфандонро мегирад ва пароканда мекунад;
13. Муздур мегурезад, чунки муздур аст, ва ғами гӯсфандонро намехӯрад.
14. Ман чӯпони неқам, ва мансубони Худо мешиносам, ва мансубонмам Маро мешиносанд;
15. Чунони ки Падар Маро мешиносад, Ман ҳам Падарро мешиносам, ва ҷони Худо барои гӯсфандон фидо мекунам.

16. Ман гўсфандони дигар низ дорам, ки аз ин оғил нестанд, ва онҳоро низ бояд оварам, онҳо низ овози Маро хоҳанд шунид, ва як рамаю як чўпон хоҳанд шуд.
17. Аз ин сабаб Падар Маро дўст медорад, ки Ман ҷони Худро фидо мекунам, то ки онро боз ёбам.
18. Ҳеч кас онро аз Ман намегирад, балки Худи Ман онро фидо мекунам: қудрат дорам, ки онро фидо кунам, ва қудрат дорам, ки онро боз ёбам; ин ҳукмро аз Падари Худ гирифтаам“.
19. Ба сабаби ин суханоно боз дар байни яҳудиён ихтилоф афтод.
20. Бисъёре аз онҳо гуфтанд: “Ў дев дорад ва девона аст; чаро ба суханоанаш гўш медиҳед?”
21. Дигарон гуфтанд: “Ин девона нест; оё дев метавонад чашми кўронро воз кунад?”.

Исо дар Ерусалим дар иди таҷдид.

а) Худро Масеҳ эълон мекунад.

22. Дар Ерусалим иди таҷдид барпо шуд, ва зимистон буд.
23. Ва Исо дар маъбад, дар равоқи Сулаймон мегашт.
24. Яҳудиён гирди Ўро гирифта, ба Ў гуфтанд: “То кай моро дар тардид мегузорӣ? Агар Ту Масеҳ бошӣ, ошкоро бигў”.
25. Исо ба онҳо ҷавоб дод: “Ман ба шумо гуфтам, ва имон наовардед; аъмоле ки Ман ба исми Падари Худ ба ҷо меоварам, бар Ман шаҳодат медиҳад;
26. Лекин шумо имон намеоваред, зеро ки аз гўсфандони Ман нестед, чунон ки ба шумо гуфтам;
27. Гўсфандони Ман ба овози Ман гўш медиҳанд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд,
28. Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо то абад талаф нахоҳанд шуд, ва ҳеч кас наметавонад онҳоро аз дасти Ман кашида гирад;
29. Падаре ки онҳоро ба Ман дод, аз ҳама бузургтар аст, ва ҳеч кас наметавонад онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирад;
30. Ман ва падар як ҳастем“.

б) Адовати яҳудиён.

31. Боз яҳудиён санг бардоштанд, то ки Ўро сангсор кунанд.

32. Исо ба онҳо ҷавоб дод: “Аз ҷониби Падари Худ ба шумо бисъёр аъмоли нек нишон додаам; аз барои кадоми онҳо Маро сангсор мекунед?”
33. Яҳудиён дар ҷавоби Ё гуфтанд: “Туро барои амали нек сангсор намекунем, балки барои куфр, зеро Ту одам ҳастӣ, Худо Худо мехонӣ”.
34. Исо ба онҳо ҷавоб дод: “Оё дар шариати шумо навишта нашудааст: ”Ман гуфтам: шумо худоён ҳастед”?”
35. Агар онҳоеро ки каломи Худо сўяшон нозил шуд, худоён хондааст, ва Навишта наметавонад ботил шавад,
36. Пас ба Касе ки Падар Ёро тақдис карда, ба ҷаҳон фиристод, ҷӣ тавр шумо мегўед, ки: ”Куфр мегўӣ”, ҷунки гуфтам: ”Писари Худо ҳастам”?”
37. Агар аъмоли Падри худо ба ҷо намеоварам, ба Ман имон наоваред;
38. Ва агар ба ҷо меоварам, ҳарчанд шумо ба Ман имон намеоваред, пас ба аъмол имон оваред, то бидонед ва бовар кунед, ки Падар дар Ман аст, ва Ман дар Ё”.
39. Он гоҳ бори дигар хостанд Ёро дастгир кунанд; лекин Ё аз дасташон раҳо шуд.
40. Ва боз ба он тарафи Ёрдун, ба ҳамон ҷое ки пештар Яҳъё таъмид медод, рафт ва дар он ҷо монд.
41. Ва бисъёр касон назди Ё омаданд ва гуфтанд: “Яҳъё ҳеҷ мўъҷизае нишон надод; лекин ҳар он ҷӣ Яҳъё дар бораи Ин Шахс гуфт, рост буд”.
42. Ва бисъё касон дар он ҷо ба Ё имон оварданд.

БОБИ ЁЗДАХУМ

Эҳъёи Лаъзор.

1. Шахсе Лаъзор ном бемор буд аз аҳли Байт-Ҳинӣ, ки деҳаи Марьям ва хоҳараш Марто буд.
2. Марьям ҳамон буд, ки Худовандро бо равғани атрафшон тадҳин карда, пойҳои Ёро бо мўи худ хушконида; Лаъзори бемор бародари вай буд.
3. Ва хоҳарон ба Ё кас фиристода, гуфтанд: “Худовандо! Инак, он касе ки дўст медорӣ, бемор аст”.
4. Ҷун Исо шунид, гуфт: “Ин касалӣ барои мамот нест, балки барои ҷалоли Худо, то ки Писари Худо ба василаи он ҷалоли ёбад”.

5. Исо Марто ва хоҳари вай ва Лаъзорро дўст медошт.
6. Чун шунид ки вай бемор аст, дар чое ки буд, ду рӯз монд.
7. Пас аз он ба шогирдонаш гуфт:“Боз ба Яхудо биравем“.
8. Шогирдонаш ба Ў гуфтанд:“Эй Устод! Бисъёр нагузаштааст, ки яҳудиён мехостанд Туро сангсор кунанд, ва Ту мехоҳӣ боз ба он чо биравӣ?“
9. Исо ҷавоб дод:“Оё рӯз дувоздаҳ соат нест? Касе ки рӯзона роҳ меравад, пешпо намехӯрад, чунки нури ин ҷаҳонро мебинад;
10. Лекин ҳар ки шабона роҳ меравад, пешпо мехӯрад, чунки дар вай нур нест“.
11. Инро ба забон ронд ва пас аз он ба онҳо гуфт:“Дўсти мо Лаъзор хуфтааст, лекин Ман меравам, то ки вайро бедор кунам“.
12. Шогирдонаш гуфтанд:“Худовандо! Агар хуфта бошад, шифо хоҳад ёфт“.
13. Исо дар бораи вафоти вай сухан меронд, лекин онҳо гумон карданд, ки дар бораи хоби муқарарӣ сухан меронад.
14. Он гоҳ Исо ба онҳо ошкоро гуфт:“Лаъзор мурдааст;,,
15. Ва барои шумо шодам, ки дар он чо набудам, то ки имон оваред; вале акнун назди вай биравем“
16. Тумо, ки Экизак номида мешуд, ба шогирдон гуфт:“Биёед мо ҳам биравем, то ки бо Ў бимирем“.
17. Чун Исо омад, фаҳмид, ки вай чор рӯз боз дар қабр мебошад.
18. Байт-Ҳинӣ дар наздикии Ерусалим, ба масофаи тақрибан понздаҳ стадия воқеъ буд,
19. Ва бисъёре аз яҳудиён назди Марто ва Марьям омада буданд, то ки барои бародарашон онҳоро тасаллӣ диҳанд.
20. Чун Марто шунид, ки Исо меояд, ба пешвози Ў берун рафт; лекин Марьям дар хона монд.
21. Марто ба Исо гуфт:“Худовандо! Агар Ту ин дар чо мебудӣ, бародарам намермуд.
22. Лекин ҳоло низ медонам, ки ҳар чи аз Худо талаб кунӣ, Худо онро ба Ту хоҳад дод“.
23. Исо ба вай гуфт:“Бародари ту эҳъё хоҳад шуд“.
24. Марто ба Ў гуфт:“Медонам, ки дар қиёмат, дар рӯзи вопасин эҳъё хоҳад шуд“.
25. Исо ба вай гуфт:“Ман қиёмат ва ҳаёт ҳастам, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад ҳам, зинда хоҳад шуд;
26. Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Оё ба ин имон дорӣ?“

27. Ба Ў гуфт: “Оре, Худованд! Ман имон дорам, ки Ту Масех Писари Худо ҳастӣ, Он Шахс, ки ба чаҳон меояд”.
28. Чун инро гуфт, рафта хоҳари худ Марьямро пинҳонӣ хонд ва гуфт: “Устод ин чост ва туро металабад”.
29. Инро шунида, вай зуд бархост ва назди Ў омад.
30. Исо ҳанӯз ба деҳа ворид нашуда буд, балки дар ҳамон ҷое буд, ки Марто Ўро пешвоз гирифт.
31. Яҳудиёне ки дар хона бо вай буданд ва тасалли меоданд, чун диданд, ки Марьям зуд бархоста, берун рафт, аз паи вай равона шуданд, ба гумоне он ки ба сари қабр меравад, то ки дар он ҷо гирья кунад.
32. Чун Марьям ба он ҷое ки Исо буд, омад, Ўро дида, ба пойҳои Ў афтод ва гуфт: “Агар Ту дар инҷо мебудӣ, бародарам наместурд”.
33. Исо, вақте ки вайро ашкрезон ва яҳудиёни бо вай омадаро низ гирён дид, аз дил оҳи аламноке кашиду музтариб шуд,
34. Ва гуфт: “Вайро кучо гузоштаед?” Ба Ў гуфтанд: “Худовандо! Биё ва бубин”.
35. Исо гирья кард.
36. Яҳудиён гуфтанд: “Бингаред, чӣ қадар вайро дӯст меод”.
37. Баъзе аз онҳо гуфтанд: “Оё Ин Шахс, ки чашмони кӯрро бино кард, наметавонист амале бикунанд, то ки ин ҳам намирад?”
38. Исо, дар ҳолате ки аз дил оҳ мекашид, ба сари қабр омад; ва он як ғоре буд, ки санге бар даҳонаш гузошта буданд.
39. Исо гуфт: “Сангро бардоред” Марто, хоҳари мурда, ба Ў гуфт: “Худовандо! Аллакай бадбӯй шудааст; зеро ки чор рӯз боз дар ин ҷост”.
40. Исо ба вай гуфт: “Оё ба ту нагуфтам, ки агар имон оварӣ, ҷалоли Худоро хоҳӣ дид?”.
41. Пас сангро аз он ҷое ки мурда гузошта шуда буд, бардоштанд. Исо чашмони Худо сӯи осмон боло карда гуфт: “Эй Падар! Туро шукр мекунам, ки сухани Маро шунидӣ;
42. Ва Ман медонистам, ки ҳамеша сухани Маро мешинавӣ; лекин барои мардуме ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то имон оваранд, ки Ту Маро фиристодай”.
43. Чун инро гуфт, бо овози баланд нидо кард: “Эй Лаъзор, берун ой!”.
44. Ва мурда, ки дастҳо ва пойҳояш ба кафан печида ва рӯяш бо рӯймоле пӯшида буд, берун омад. Исо ба онҳо гуфт: “Вайро воз кунед ва бигзоред биравад;

45. Бисёре аз яҳудиён, ки бо Марьям омада буданд, чун амали Исоро диданд, ба Ў имон оварданд;
46. Лекин баъзе аз онҳо назди фарисиён рафта, он чи Исо карда буд, ба онҳо гуфтанд.

Қарори саркоҳинон ва фарисиён, ки Исоро бидушанд.

47. Саркоҳинон ва фарисиён дар шўрои пирон чамъ омаданд ва гуфтанд: “Чӣ бояд кард? Ин Шахс мўъҷизоти зиёде нишон медиҳад;
48. Агар Ўро чунин во гузорем, ҳама ба Ў имон хоҳанд овард, ва румиён омада, кишвар ва қавми моро хоҳанд гирифт”.
49. Яке аз онҳо, ки Қиёфо ном доштва дар он сол саркоҳин буд, гуфт: “Шумо чизе намедонед,
50. Ва фикр ҳам намекунад, ки барои мо беҳтар аст агар як кас ба хоҳири қавм бимирад, ва тамоми қавм нобуд нашавад”.
51. Лекин вай инро аз худ нагуфт, балки, чун дар он сол саркоҳин буд, нубувват кард, ки Исо бояд барои қавм бимирад,
52. Ва на танҳо барои қавм, балки низ барои он ки фарзандони Худоро, ки пароканда ҳастанд, якҷоя кунад.
53. Аз ҳамон рӯз маслиҳатро ба як ҷо монданд, ки Ўро бидушанд.
54. Бинобар ин Исо дигар дар миёни яҳудиён ошкоро намегашт, балки аз он ҷо ба мавзее ки наздики биёбон буд, ба шаҳре ки Эфроим ном дошт, равона шуд ва бо шогирдони Худ дар он ҷо монд.
55. Чун иди фисҳи яҳудиён наздик шуд, мардуми бисёре аз ҳар тарафи мамлакат пеш аз фисҳ ба Ерусалим омаданд, то ки худро татҳир намоянд.
56. Ва онҳо дар ҷустуҷўи Исо буданд ва дар маъбад истода, ба якдигар мегуфтанд: “Фикри шумо чист? Оё Ў ба ид намеояд?”
57. Лекин саркоҳинон ва фарисиён фармоне дода буданд, ки агар касе донад, ки Ў кучост, бояд хабар диҳад, то ки Ўро дастгир кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Бо рағгани атрафшон татҳин кардани Исо дар Байт-Ҳинӣ.

1. Шаш рӯз пеш аз иди фисҳ Исо ба Байт-Ҳинӣ омад, ба он ҷо ки Лаъзори мурдаро аз мурдагон эҳё карда буд.

2. Дар он чо барои Ў таоми шом ҳозир карданд, ва Марто хизмат мекард, ва Лаъзор яке аз онҳое буд, ки бо Ў бар сари сурфа менишастанд.
3. Он гоҳ Марьям ратле аз рағани атрафшони сунбули холиси гаронбахоро гирифта, пойҳои Исоро татҳин кард ва пойҳои Ўро бо мӯи худ хушконид; ва хона аз бӯи рағани атрафшон пур шуд.
4. Ва яке аз шогирдонаш, Яҳудо ибни Шимъӯни Исқаръют, ки мехост Ўро таслим кунад, гуфт:
5. „Чаро ин рағани атрафшон ба сесади динор фурӯхта нашуд, то ки ба мискинон тақсим карда дода шавад?“
6. Ва инро на аз барои он гуфт, ки ғамхори мискинон бошад, балки барои он ки дузд буд: ҳамъени пул дар дасташ буд, ва аз пуле ки дар он меандохтанд, барои худ мегирифт.
7. Исо гуфт: „Вайро ором гузор, вай инро барои рӯзи дафни Ман саришта карда нигоҳ доштааст;
8. Зеро ки мискинон ҳар вақт назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам“.
9. Бисъёре аз яҳудиён чун хабар ёфтанд, ки Ў дар он ҷост, омаданд, то ки на танҳо Исоро, балки низ Лаъзорро, ки Ў аз мурдагон эҳё карда буд, бубинанд.
10. Он гоҳ саркоҳинон қарор доданд, ки Лаъзорро низ бикушанд,
11. Чунки ба хотири вай бисъёре аз яҳудиён ба он чо меомаданд ва ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

12. Фардои он, мардуми бисъёре ки ба ид омада буданд, чун шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд,
13. Шоҳаҳои дарахти хурморо ба даст гирифта, ба пешвози Ў баромаданд ва фаръед мекарданд: „Ҳўшаъно! Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба исми Худованд меояд!“
14. Ва Исо харкуррае ёфта, бар он савор шуд, чунон ки навишта шудааст:
15. Натарс, эй духтари Сион! Инак, Подшоҳи ту бар куррае шуда, меояд“.
16. Шогирдонаш аввал чизҳоро нафаҳмиданд, лекин чун Исо ҷалол ёфт, он гоҳ ба хотир оварданд, ин чизҳо дар бораи Ў навишта шуда буд, ва ҳамчунон барои Ў ба чо оварда шуд.

17. Ва мардуме ки бо Ў буданд, шаҳодат доданд, ки Ў Лаъзорро аз қабр хонд ва аз мурдагон эҳъё кард;
18. Ба ин сабаб низ мардум ба пешвози Ў баромаданд, зеро шунида буданд, ки Ў чунин мўъчиза нишон додааст.
19. Лекин фарисиён ба якдигар гуфтанд: “Оё мебинед, ки ҳеч фоида намебаред? Инак, тамоми ҷаҳон аз паи Ў меравад”.
20. Дар байни онҳое ки дар ид барои ибодат омада буданд, баъзе юнониҳо буданд;
21. Онҳо назди Филиппус, ки аз Байт-Сайдои Ҷалил буд, омаданд, ва илтимос намуда, гуфтанд: “Эй оғо! Мо мехоҳем Исоро бубинем”.
22. Филиппус омада, ба Андриёс гуфт; баъд Андриёс бо Филиппус ба Исо гуфтанд.

Писари Худо аз ҷониби Худои Падар ҷалол дода мешавад.

23. Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: “Соати он расидаст, ки Писари Одам ҷалол ёбад.
24. Ба ростӣ, ба ростӣ башумо мегўям: агар донаи гандум дар хок афтада намирад, фақат худаш боқи мемонад; лекин агар бимирад, донаҳои фаровон меоварад.
25. Касе кӣ ҷони худро дўст дорад, онро барбод медиҳад; ва касе ки аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат кунад, то ҳаёти ҷовадонӣ онро нигоҳ хоҳад дошт.
26. Ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, бояд Маро пайравӣ намояд; ва ҳар кучо ки бошам, ходими Ман низ он ҷо хоҳад буд; ва ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, Падар вайро мўхтарам хоҳад дошт.
27. Алҳол ҷони Ман дар изтироб аст; чӣ бигўям? эй Падар! Маро аз ин соат раҳо намо! Аммо маҳз барои ҳамин соат Ман омадаам.
28. Эй Падар! Исми Худо ҷалол деҳ!“ Дарҳол садое аз осмон даррасид: “Ҷалол додаам, ва боз ҷалол хоҳам дод”.
29. Мардуме ки дар он ҷо истода буданд, инро шунида, гуфтанд: “Раъд ғуррид“. Дигарон гуфтанд: “Фариштае бо Ў суҳан гуфт”.
30. Исо дар ҷавоб гуфт: “Ис садо на аз барои Ман, балки барои шумо омад;
31. Алҳол доварӣ бар ин ҷаҳон аст; алҳол мири ин ҷаҳон бадар ронда мешавад;

32. Ва ҳангоме ки Ман аз замин боло бурда мешавам, ҳамаро сӯи
Худ хоҳам кашид“.
33. Инро гуфт, то ишорат кунад, ки бо чӣ марг Ў бояд бимирад.

Беимони халқ.

34. Мардум дар ҷавоби Ў гуфтанд: “Мо аз Таврот шунидаем, ки
Масеҳ то абад боқӣ хоҳад монд; пас чӣ сон мегӯӣ, ки Писари
Одам бояд боло бурда шавад? Ин Писари Одам кист?”
35. Исо ба онҳо гуфт: “Боз муддати кӯтоҳе нур бо шумост; то даме
ки нур бо шумост, роҳ равед, то ки зулмот шуморо фаро
нагирад, ва касе кӣ дар торокӣ роҳ меравад, намедонад, ки кучо
меравад;
36. То даме ки нур бо шумост, ба нур имон оваред, то ки писарони
нур гардед“. Ин суханонро гуфта, Исо аз пеши онҳо рафт ва
пинҳон шуд.
37. Бо вучуди мӯъҷизоти бисъёре ки дар пеши назарашон нишон
дод, онҳо ба Ў имон наоварданд,
38. То сухани Ишаъеи набӣ ба амал ояд, ки гуфта буд: “Худовандо!
Кӣ ба пайғоми мо бовар кард, ва бозуи Худованд ба кӣ ошкор
грдид?”
39. Бинобар ин натавонистанд имон оваранд, чунон ки Ишаъе боз
гуфтааст:
40. „Чашмони онҳоро нобино ва дилҳои онҳоро сахт гардондааст, то
бо чашмони худ набинанд ва бо дилҳои худ нафаҳманд ва рӯчӯъ
накунанд, то ки Ман онҳоро шифо диҳам“.
41. Чунин гуфт Ишаъе, ҳангоме ки ҷалоли Ўро дид ва дар бораи Ў
сухан ронд.
42. Бо вучуди ин бисъёре аз сардорон ба Ў имон оварданд, аммо аз
тарси фарисиён иқрор накарданд, ки мабодо аз куништ ронда
шаванд;
43. Зеро ки ҷалоли мардумро бештар аз ҷалоли Худо дӯст
медоштанд.

Исо халқро бори охирин даъват менамояд ва огоҳ мекунад.

44. Лекин Исо нидо карда, гуфт: “Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ба
Ман не, балки ба Фиристодаи Ман имон овардааст;
45. Ва ҳар кӣ маро бинад, Фиристодаи Маро дидааст.

46. Ман нур ҳастам, ки ба ҷаҳон омадам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад.
47. Ва агар касе суҳанони Маро шунида, риоят накунад, Ман бар вай доварӣ нахоҳам кард: зеро наомадам, ки бар ҷаҳон доварӣ кунам, балки ҷаҳонро начот бахшам.
48. Ҳар кӣ Маро рад карда, суҳанонамро қабул накунад, доваре бар худ дорад: каломе ки гуфтам, дар рӯзи вопасин бар вай доварӣ хоҳад кард;
49. Зеро ки Ман аз Худ нагуфтаам, балки Падаре ки Маро фиристод, ба Ман ҳукм дод, ки чӣ бигӯям ва чӣ гуна суҳан ронам;
50. Ва Ман медонам, ки ҳукми Ё ҳаёти ҷовидонист. Пас, он чи Ман мегӯям, ҳамон аст, ки Падар фармудааст, то бигӯям“.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Шустани пойҳои шогидон.

1. Пеш аз иди фисҳ, чун Исо донист, ки соати Ё расидаст, то ки аз ин ҷаҳон назди Падар биравад, Ё, ки мансубони Худо дар ин ҷаҳон дӯст медошт, онҳоро то ба охир дӯст дошт.
2. Ва дар вақти таоми шом, ки иблис қасде дар дили Яҳудо ибни Шимъони Исқарьют андохта буд, ки Ёро таслим кунад,
3. Ва Исо медонист, ки падар ҳама чизро ба дасти Ё додааст, ва Ё аз ҷониби Худо омада буд ва ба сӯи Худо меравад,
4. Аз сари сурфа бархоста, либоси Худо кашид ва дастмоле гирифта, ба камар баст;
5. Баъд аз он ба тағорае об рехта, ба шустани пойҳои шогирдонаш ва хушконидаи онҳо бо дастмоле ки ба камараш баста буд, шуруъ намуд.
6. Чун назди Шимъони Петрус омад, вай гуфт: “Худовандо! Ту пойҳои маро мешӯй?”
7. Исо дар ҷавоб вай гуфт: “Он чи Ман мекунам, алҳол намедонӣ, лекин баъд хоҳӣ фаҳмид”.
8. Петрус ба Ё гуфт: “Пойҳои маро ҳаргиз нахоҳӣ шуст”. Исо ба вай ҷавоб дод: “Агар туро нашӯям, туро бо Ман ҳиссае нест”.
9. Шимъони Петрус ба Ё гуфт: “Худовандо! На танҳо пойҳои маро, балки низ дастҳо ва сари маро бишӯй”.
10. Исо ба вай гуфт: “Касе ки ғусл кардааст, фақат ба шустани пойҳо эҳтиёҷ дорад, чунки вай тамоман пок аст; ва шумо пок ҳастед, лекин на ҳама”.

11. Зеро ки таслимкунандаи Худро медонист, бинобар ин гуфт: “На хама пок ҳастед”.
12. Чун пойҳои онҳоро шуст, либоси Худро пӯшида, боз нишаст ва ба онҳо гуфт: “Оё медонед, ки барои шумо чӣ кардам?”
13. Шумо Маро Устод ва Худованд мегӯед ва рост мегӯед, зеро ки Ман чунин ҳастам.
14. Пас агар ман, ки Устод ва Худованд ҳастам, пойҳои шуморо шустаам, шумо ҳам бояд пойҳои якдигарро бишӯед:
15. Зеро ба шумо намунае нишон додам, то, чунон ки Ман бо шумо кардам, шумо низ бикунед.
16. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ғулом аз оғои худ бузургтар нест, ва расул бузургтар аз фиристодаи худ нест.
17. Ҳар гоҳ инро донистед, хушо шумо, агар инро ба амал оваред.
18. Дар бораи ҳамаи шумо намегӯям: онҳоеро ки баргузидаам, медонам. Лекин ин Навишта бояд ба амал ояд: ”Он ки бо Ман нон мехӯрд, пошнаи худро бар Ман баланд кардааст”.
19. Алҳол, пеш аз вуқӯъ, ба шумо мегӯям, то ки ҳамгоми воқеъ шуданаш бовар кунед, ки Ман ҳастам.
20. Баростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристодаи Маро қабул мекунад”.

Таслимкунанда аз миёни шогирдон берун карда шуд.

21. Чун Исо инро гуфт, дар рӯҳ музтариб шуд, ва шаҳодат дода, гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард”.
22. Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат шуданд, ки инро дар бораи кӣ мегӯяд.
23. Яке аз шогирдонаш буд, ки дар сандуқи синаи Исо такья мезад: Исо вайро дӯст медошт;
24. Шимъӯни Петрус вайро ишорат кард, то бипурсад: он кист, ки дар ҳаққаш чунин гуфт.
25. Вай ҳамчунон бар сандуқи синаи Исо такья зада, пурсид: “Худовандо! Он кист?”
26. Исо ҷавоб дод: “Он аст, ки лукмаи нонро ғўтонда ба вай медиҳам”. Ва лукмаро ғўтонда, ба Яҳудо ибни Шимъӯни Исқарьют дод.

27. Пас аз он ки лукмаро гирифт, шайтон дар вай дохил шуд. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: “Он чи мекунӣ ба зудӣ бикун”.
28. Лекин аз нишастагон ҳеҷ кас нафаҳмид, ки чаро ба вай чунин гуфт.
29. Баъзеҳо гумон карданд, ки чун ҳамъён дар дасти Яҳудост, Исо ба вай фармуд, ки ҳар чи барои ид ба мо лозим аст, харид кунад ё ки чизе ба мискинон бидиҳад.
30. Вай лукмаро гирифта, дарҳол берун рафт; ва шаб буд.

Нутқи видеои Исо.

1. Вақти ҷалол ёфтан наздик аст.

31. Чун вай берун рафт, Исо гуфт: “Алҳол Писари Одам ҷалол ёфт, ва Худо дар Ў ҷалол ёфт;
32. Агар Худо дар Ў ҷалол ёфт, Худо низ Ўро дар Худ ҷалол хоҳад дод, ва ба зудӣ Ўро ҷалол хоҳад дод.
33. Эй фарзандон! Боз муддати каме бо шумо ҳастам: шумо Маро чувстучӯ хоҳед кард, ва чунон ки ба яҳудиён гуфтам, акнун ба шумо низ мегӯям: ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед”.

2. Ҳукми нав.

34. „Ба шумо ҳукми тозае медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст медорам, шумо низ якдигарро дӯст доред.
35. Аз рӯи ҳамин ҳама хоҳанд донист, ки шогидони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред“

3. Пешгӯӣ кардани инкори Петрус.

36. Шимъӯни Петрус ба Ў гуфт: “Худовандо! Кучо меравӣ?” Исо ба вай ҷавоб дод: “Ба ҷое ки ман меравам, алҳол наметавонӣ аз ақиби Ман биёӣ, лекин баъд аз он аз ақиби Ман хоҳӣ омад”.
37. Петрус ба Ў гуфт: “Худовандо! Чаро алҳол аз ақиби Ту наметавонам биёям? Ҷони худро барои Ту фидо хоҳам кард”.
38. Исо ба вай ҷавоб дод: “Ҷони худро барои Ман фидо хоҳӣ кард? Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард”.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4. Назди Падар рафтани Исо.

1. „Дили шумо музтариб нашавад; ба Худо имон оваред, ба Ман низ имон оваред.
2. Дар хонаи Падари Ман иқоматгоҳ бисъёр аст; ва агар чунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам:”Меравам, то ки барои шумо ҷой тайёр кунам”?
3. Ва ҳангоме ки биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо бо Худ мебарам, то дар онҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.
4. Ҷое ки Ман меравам, шумо медонед, роҳро низ медонед“.
5. Тумо ба Ё гуфт:“Худовандо! Намедонем, ки Ту кучо меравӣ; пас чӣ гуна метавонем роҳро донем?”.
6. Исо ба вай гуфт:“Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман;
7. Агар маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед; ва аз ҳамин дам Ёро мешиносед ва Ёро дидаед“.
8. Филиппус ба Ё гуфт:“Худовандо! Падарро ба мо нишон деҳ, ва ин барои мо кофист“.
9. Исо ба вай гуфт:“Ин қадар вақт Ман бо шумо будам, ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро бинад, Падарро дидааст; пас чӣ тавр мегӯӣ:”Падарро ба мо нишондеҳ””?
10. Оё бовар мекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман? Суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, аз Худ намегӯям; Падаре ки дар Ман сокин аст, Ё ин аъмолро мекунад.
11. Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман; вагар на, ба хотири он аъмол ба Ман имон оваред“

5. Дуо ба исми Исо.

12. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, аъмолеро, ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард ва ҳатто бузургтар аз он ҳам хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падар меравам.
13. Ва ҳар чиро, ки ба исми Ман биталабед, ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар писар ҷалол ёбад;
14. Агар чизе ба исми Ман биталабед, Ман онро ба ҷо хоҳам овард,
15. Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.

6. Ваъда кардани Рӯҳулқудс.

16. Ва Ман аз Падар илтомос хоҳам кард, ва Ў ба шумо Пуштибони дигаре ато хоҳад кард, то ки ҳамеша бо шумо бимонад,
17. Яъне Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон наметавонад Ўро бипазирад, зеро ки Ўро намебинад ва намешиносад, лекин шумо Ўро мешиносед, зеро ки Ў шумо мемонад ва дар шумо хоҳад буд.
18. Шуморо ятим намегузорам; назди шумо меоям.
19. Пас аз андак муддате ҷаҳон дигар Маро нахоҳад дид; лекин шумо Маро хоҳед, ва азбаски Ман зиндаам, шумо низ хоҳед зист.
20. Дар он рӯз шумо хоҳед донист, ки Ман дар Падар ҳастам, ва шумо дар Ман, ва Ман дар шумо.
21. Ҳар кӣ аҳкоми Маро дорад ва роият кунад, вай касест, ки Маро дӯст медорад; ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Ман вайро дӯст хоҳам дошт ва Худро ба вай зоҳир хоҳам сохт“.
22. Яҳудо, на он ки Яҳудои Исқарьют, ба Ў гуфт:“Худовандо! Ин чист, ки Ту мехоҳӣ Худро ба мо зоҳир созӣ ва на ба ҷаҳон?”.
23. Исо дар ҷавоби вай гуфт:“Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Мо назди вай омада, бо вай маскан хоҳем гирифт.
24. Касе ки Маро дӯст надорад, суханони Маро риоят намекунад; ва каломи ки мешунавед, аз они Ман нест, балки аз они Падарест, ки Маро фиристод“.

7. Ваҳйи пурфайзи Рӯҳулқудс.

Омодагии Исо ба мамонт.

25. Ин суханонро ба шумо гуфтам, вақте ки бо шумо будам.
26. Лекин Пуштибон, яъне Рӯҳулқудс, ки Падар Ўро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард.

Васият кардани осоиштагӣ.

27. Осоиштагиरो ба шумо боқӣ мегузорам, осоиштагии Худо ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Дили шумо музтариб нашавад ва ҳаросон набошад.
28. Шунидед, ки ба шумо гуфтам: "Меравам ва назди шумо бармегардам". Агар Маро дӯст медоштед, шод мешудед, ки гуфтам: "Назди Падар меравам"; зеро ки Падар аз Ман бузургтар аст.
29. Ва инак, пеш аз вукӯъ ба шумо гуфтам, то ки дар вақти воқеъ шуданаш имон оваред.
30. Баъд аз ин ба шумо бисъёр гуфтугӯ нахоҳам кард, зеро ки мири ин ҷаҳон меояд, ва дар Ман вай чизе надорад.
31. Лекин то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам, чунон ки Падар ба Ман ҳукм кард, амал мекунам: бархезед, аз ин ҷо биравем.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

8. Масеҳ - ток.

1. Ман токи ҳақиқӣ ҳастам, ва Падари Ман Токдор аст;
 2. Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева наоварад, Ё бурида мепартояд; ва онро, ки мева меоварад, пок месозад, то ки бештар мева оварад.
 3. Шумо алҳол ба воситаи каломе ки ба шумо гуфтам, пок ҳастед.
 4. Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чӣ тавре ки навда наметавонад хух аз худ мева диҳад, агар дар ток намонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед.
 5. Ман Ток ҳастам, ва шумо навдаҳо; касе ки дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон меоварад; зеро ки бе Ман ҳеҷ коре наметавонед кунед.
 6. Касе ки дар Ман наметавонад, чун навдае бурида мешавад ва мехушқад; ва чунин навадаҳоро гирд оварда, ба оташ меандозанд, ва онҳо месӯзанд.
 7. Агар дар ман бимонед, ва сухани Ман дар шумо бимонад, ҳар он чи мехоҳед, талаб кунед, ва он ба шумо дода хоҳад шуд.
 8. Ҷалоли Падари Ман дар ин аст, ки шумо меваи фаровон оваред, ва шогирдони Ман хоҳед буд.
- 9. Дар бораи мондан дар муҳаббати Исо.*

9. Чунон ки Падар Маро дўст доштааст, Ман низ шуморо дўст доштаам; дар муҳббати Ман бимонед.
10. Агар аҳкоми Маро риоят кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд, чунон ки Ман аҳкоми Падари худро риоят крдам, ва дар муҳаббати Ў мемунам.
11. Инро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад ва шодии шумо комил бошад.
12. Ҳукми Ман ин аст, ки якдигарро дўст доред, чунон ки Ман шуморо дўст доштам.
13. Касе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки ҷони худро барои дўстони худ фидо кунад.
14. Шумо дўстони Ман ҳастед, агар аҳкоми Маро ба ҷо оваред.
15. Дигар шуморо банда намехонам, зеро ки банда намедонад, ки оғояш ҷӣ мекунад; лекин шуморо дўст хондаам, чунки ҳар чи аз Падар шунидаам, ба шумо баён кардам.
16. На шумо Маро баргузидаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва шуморо таъин кардам, ки шумо биравед ва мева оваред, ва меваи шумо бимонад, то ки ҳар чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато кунад.
17. Ин чизҳоро ба шумо ҳукм мекунам, то ки якдигарро дўст доред.

10. Имондор ва ҷаҳон.

18. Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, бидонед, ки пеш аз шумо аз Ман нафрат кардааст.
19. Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон мансубони худро дўст медошт; лекин шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, аз ин сабаб ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад.
20. Каломеро, ки ба шумо гуфтаам, дар хотир нигоҳ доред: "Ғулом бузургтар аз оғои худ нест". Агар Маро таъқиб карданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард; агар каломи Маро риоя карданд, каломи шуморо низ риоя хоҳанд кард;
21. Лекин ҳамаи инро барои исми Ман ба шумо хоҳанд кард, чунки Фиристодаи Маро намешиносанд.
22. Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, гуноҳе намедоштанд; лекин акнун барои гуноҳи худ узре надоранд.
23. Ҳар кӣ аз Ман нафрат кунад, аз Падари Ман низ нафрат мекунад.

24. Агар дар миёни онҳо аъмолро намекардам, ки дигаре ҳаргиз накрдааст, гуноҳе намедоштанд; лекин акнун он аъмолро дида, ҳам аз Ман ва ҳам аз Падари Ман нафрат карданд,
25. То ба амал ояд каломе ки дар Тавроташон навишта шудааст: "Бе сабаб аз Ман нафрат доранд".

11. Имодор ва Рӯҳулқудс.

26. „Лекин чун Пуштибон, ки Ёро аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мегардад, Ё бар Ман шаҳодат хоҳад дод;
27. Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо Ман будаед“.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

12. Дар бораи таъқиботи имондорон.

1. „Инро ба шумо гуфтам, то ки шумо ба васваса наафтед.
2. Шуморо аз куништҳо хоҳанд ронд; ва ҳатто соате мерасад, ки ҳар кӣ шуморо бикушад, гумон кунад, ки хизмате ба Худо мекунад.
3. Ва ин корхоро бо шумо хоҳанд кард, чунки на Падарро шинохтанд ва на Маро.
4. Лекин инро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани он соат ба ёд оваред, ки Ман ба шумо гуфтаам ва инро аз аввал ба шумо нагуфтам, зеро ки бо шумо будам.
5. Аммо акнун Ман назди Фиристодаи Худ меравам, ва касе аз байни шумо аз Ман намепурсад: “Кучо меравӣ?”
6. Вале чун инро ба шумо гуфтам, дили шумо пур аз ғам шуд“.

13. Дар бораи таъсири Рӯҳулқудс.

7. „Лекин ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои шумо беҳтар аст; зеро ки агар Ман наравам, Пуштибон назди шумо нахоҳад омад; ва агар биравам, Ёро назди шумо мефиристам,
8. Ва чун Ё ояд, ҷаҳонро ба гуноҳ ва бар адолат ва бар доварӣ мулзам хоҳад кард.
9. Бар гуноҳ, зеро ки ба Ман имон намеоваранд;

10. Бар адолат, зеро ки назди Падари Худ меравам, ва дигар Маро нахоҳед дид;
11. Бар доварӣ, зеро ки мири ин ҷаҳон маҳкум шудааст.
12. Боз бисёр чизҳои дигар дорам, ки ба шумо бигӯям, лекин шумо алҳол онҳоро наметавонед бардоред.
13. Лекин чун Ё, яъне Рӯҳи ростӣ ояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард; зеро ки аз худ нахоҳад гуфт, балки ҳар чи мешунавад, онро хоҳад гуфт, ва аз воқеоти оянда ба шумо хабар хоҳад дод.
14. Ё Маро ҷалол хоҳад дод, чунки аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо хабар хоҳад дод.
15. Ҳар он чи Падар дорад, аз они Ман аст; бинобар ин гуфтам: аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо хабар хоҳад дод.

14. Мамот ва омадаи Исо.

16. „Даре нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз даре нагузашта Маро хоҳед дид; зеро ки Ман назди Падар меравам“.
17. Баъзе аз шогирдонаш ба якдигар гуфтанд: “Чист, ки Ё ба мо мегӯяд:” Даре нагузашта Маро нахоҳед дид, ва даре нагузашта Маро хоҳед дид” ва: “Ман назди Падар меравам”?”.
18. Ва онҳо гуфтанд: “Ин чист, ки Ё мегӯяд:” Даре нагузашта”?” Намедонем, чӣ мегӯяд“.
19. Исо чун донист, ки мехоҳанд аз Ё бапурсанд, ба онҳо гуфт: “Оё ба якдигар дар ин хусус савол медихед, ки Ман гуфтам:” Даре нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз даре нагузашта маро хоҳед дид”?”
20. Баростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо гирья ва нола хоҳед кард, лекин ҷаҳон шод хоҳад шуд; шумо ғамгин хоҳед шуд, лекин ғами шумо ба шодӣ мубаддал хоҳад шуд.
21. Зан ҳангоми зоидаи ғамгин аст, чунки соати вай расидааст; лекин чун кӯдакero зويد, ғамашро фаромӯш мекунад ба сабаби шодии он ки одаме дар ҷаҳон таваллуд ёфт.
22. Шумо низ алҳол ғамгин ҳастед; лекин шуморо боз хоҳам дид, ва ҳеҷ кас наметавонад он шодиро аз шумо бигирад.

15. Дуо ба исми Исо.

Каломи охирини тасалибахши Исо ба шогирдон.

23. „Ва дар он рӯз аз Ман чизе нахоҳед пурсид. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар он чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато хоҳад кард.
24. То кунун ба исми ман чизе талаб накардаед; талаб кунед то бигиред, ва шодии шумо комил гардад.
25. Ин чизҳоро бо масалҳо бо шумо гуфтам; лекин соате мерасад, ки дигар ба шумо бо масалҳо ҳарф наметанам, балки аз Падар ба шумо кушоду равшан хабар хоҳам дод.
26. Дар он рӯз ба исми Ман талаб хоҳед кард, ва Ман ба шумо намегӯям, ки аз Падар барои шумо илтимос хоҳам кард:
27. Зеро ки Худи Падар шуморо дӯст медорад, чунки шумо Маро дӯст доштаед, ва шумо имон овардед, ки Ман аз ҷониби Худо омадам.
28. Ман аз ҷониби Падар омадам ва ба ҷаҳон ворид шудам; боз ҷаҳонро тарк мекунам ва назди Падар меравам“.
29. Шогирдонаш ба Ё гуфтанд: “Инак акнун кушоду равшан сухан мегӯӣ, на бо масалҳо;
30. Акнун донистем, ки Ту ҳама чизро медонӣ, ва ҳоҷат нест, ки касе аз Ту чизе бипурсад; аз ин рӯ имон меоварем, ки Ту аз ҷониби Худо омадаӣ“.
31. Исо ба онҳо ҷавоб дод: “Алҳол имон меоваред?”
32. „Инак, соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки шумо пароканда шуда, ҳар яке сӯи хонаи худ меравед ва Маро танҳо мегузоре; лекин Ман танҳо нестам, зеро ки Падар бо Ман аст.
33. Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон ғаму кулфат хоҳед дид, лекин далер бошед: Ман бар ҷаҳон ғолиб шудаам“.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дуои саркоҳинии Исо.

1. Илтимос дар бораи ҷалол додан.

1. Исо, чун инро гуфт, чашмони Худо сӯи осмон боло карда, гуфт: “Эй Падар! Соат расидааст: Писари Худо ҷалол дех, то ки Писарат низ Туро ҷалол деҳад.
2. Зеро ки Ёро бар тамоми башар қудрат додай, то ки ба ҳар кӣ Ту ба Ё бахшидаӣ, ҳаёти ҷовидонӣ бидиҳад:
3. Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, ки Худои ягонаи ҳақиқӣ ҳастӣ, ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, бишносанд.

4. Ман Туро дар рӯи замин чалол додам ва кореро ки ба Ман супурда будӣ, то бикунам, ба анҷом расондам;
5. Ва акнун Ту, эй Падар, Маро назди Худ чалол деҳ ба ҳамон чалоле ки пеш аз ҳастии олам назди Ту доштам“.

2. Илтимос дар бораи ёздаҳ шогидон.

6. „Исми Туро ба одамоне ки аз ҷаҳон ба Ман ато кардӣ, шиносондам. Онҳо аз они Ту буданд, ва Ту онҳоро ба Ман ато кардӣ, ва онҳо каломии Туро риоя кардаанд;
7. Ва акнун донистанд, ки ҳар он чи ба Ман додаӣ, аз ҷониби Туст;
8. Зеро каломеро, ки ба Ман додӣ, ба онҳо супурдам, ва онҳо қабул карданд ва ҳақиқатан донистанд, ки Ман аз ҷониби Ту омадаам, ва имон оварданд, ки Ту Маро фиристодаӣ.
9. Ман барои онҳо илтимос мекунам: на барои ҷаҳон, балки барои онҳое ки Ту ба Ман додаӣ, зеро ки онҳо аз они Ту мебошанд;
10. Ва он чи аз они Ман аст, аз они Туст, ва он чи аз они Туст, аз они Ман аст; ва Ман дар онҳо чалол ёфтаам.
11. Ман дигар дар ҷаҳон нестам, лекин онҳо дар ҷаҳон ҳастанд, ва Ман назди Ту меоям. Эй Падари Муқаддас! Инҳоро, ки ба Ман додаӣ, ба исми Худ нигоҳ дор, то ки як бошанд, чунон ки Мо ҳастем.
12. Вақте ки бо онҳо дар ҷаҳон будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам; онҳоеро, ки Ту ба Ман додӣ, нагоҳбонӣ кардам, ва ҳеҷ яке аз онҳо ҳалок нашуд, ҷуз аз писари ҳалокат, то ки Навишта ба амал ояд.
13. Вале акнун назди Ту меоям, ва инро дар ҷаҳон мегӯям, то ки шодии Ман дар онҳо комил бошад.
14. Ман каломии Туро ба онҳо супурдам, ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кард, чунки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам.
15. Илтимос намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, балки онҳоро аз шарорат муҳофизат намой;
16. Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман аз низ аз ҷаҳон нестам.
17. Онҳоро ба ростии Худ тақдис кун: каломии Ту ростист.
18. Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодӣ, Ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодам;
19. Ва Худро барои онҳо тақдис мекунам, то ки онҳо низ бо ростӣ тақдис карда шаванд.

3. Дуо дар бораи имондорони ҳамаи замонҳо.

20. Танҳо барои онҳо илтимос намекунам, балки низ барои касоне ки ба василаи каломии онҳо ба Ман имон хоҳанд овард:
21. То ки ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту, онҳо низ дар Мо як бошанд, то ҳақон имон оварад, ки Ту Маро фиристодӣ.
22. Ва Ман чалолеро, ки ба Ман додай, ба онҳо додаам: то ки як бошанд, чунон ки Мо як ҳастем.
23. Ман дар онҳо ҳастам, ва Ту дар Ман; то ки онҳо дар ягонагӣ комил бошанд, ва ҳақон бидонад, ки Ту Маро фиристодӣ ва онҳоро дӯст доштӣ, чунон ки Маро дӯст доштӣ.
24. Эй Падар! Меҳоҳам онҳое ки ба Ман додай, дар он ҷое ки мебошам, бо Ман бошанд, то чалоле ки ба Ман додай, бубинанд, чунки Маро пеш аз таъсиси ҳақон дӯст доштӣ.
25. Эй Падари Одил! Ҳақон Туро нашинохт; Лекин Ман Туро шинохтам, ва инҳо донистанд, ки Ту Маро фиристодӣ;
26. Ва Ман ба онҳо исми Туро шиносондам ва боз ҳам хоҳам шиносонид, то он муҳаббате ки Ту ба Ман дорӣ, дар онҳо бошад, ва Ман низ дар онҳо бошам“.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ.

1. Чун Исо инро гуфт, бо шогирдони Худ ба он тарафи водии Қидрӯн рафт, ки дар он ҷо боғе буд, ва Ӯ ва шогирдонаш ба он даромаданд.

Таслим кардани Яҳудо.

2. Ва Яҳудои таслимкунандаи Ӯ низ он ҷойро медонист, чунки Исо бо шогирдонаш борҳо дар он ҷо ҷамъ омада буд.
3. Пас Яҳудо як даста сар бозон ва мулозимонро аз саркоҳинон ва фирисиён гирифта, бо ҷароғҳо ва машғалҳо ва аслиҳа ба он ҷо омад.
4. Исо, ки огоҳ буд аз он чи бояд ба Ӯ рӯй диҳад, берун омада, ба онҳо гуфт: “Киро ҷустуҷӯ мекунед?”

5. Ба Ў ҷавоб доданд:“Исои Носириро“. Исо ба онҳо гуфт:“Ман ҳастам“. Яҳудои таслимкунандаи Ў низ бо онҳо истода буд.
6. Чун Исо ба онҳо гуфт:“Ман ҳастам“, онҳо ақиб-ақиб рафта, ба замин афтоданд.
7. Боз аз онҳо пурсид:“Киро ҷустуҷӯ мекунед?“. Гуфтанд:“Исои Носириро“.
8. Исо ҷавоб дод:“Ман ба шумо гуфтам, ки Ман ҳастам; пас, агар маро ҷустуҷӯ мекунед, бигзоред инҳо бираванд“.
9. То он суҳане ки Ў гуфта буд, ба амал ояд:“Аз онҳое ки ба Ман доӣ, якеро талаф накардаам“.
10. Он гоҳ Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро кашида, ба ғуломи саркоҳин, ки Малхус ном дошт, зад, ва гӯши рости вайро бурида партофт.
11. Исо ба Петрус гуфт:“Шамшери худро ғилоф кун; навод ки он косоеро ки Падар ба Ман додааст, нанӯшам?“

Исо ба ҳузури доварии саркоҳин.

Инкори Петрус.

12. Он гоҳ дастаи сарбозон ва мириҳазорон ва мулозимони яҳудиён Исоро дастгир карда, бастанд,
13. Ва аввал Ўро назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо, ки ҳамон сол саркоҳин шуд, бурданд:
14. Ва ин ҳамон Қаёфо буд, ки ба яҳудиён маслиҳат дода буд, ки беҳтар аст, ки як кас барои қавм бимирад.
15. Шимъӯни Петрус ва як шогирди дигар аз ақиб Исо рафтанд; азбаски он шогирд ба саркоҳин шинос буд, бо Исо ба даруни ҳавлии саркоҳин даромад;
16. Аммо Петрус дар берун, назди дар истод. Баъд он шогирди дигар, ки ба саркоҳин шинос буд, берун омада, ба дарбон чизе гуфт ва Петрусро ба дарун бурд.
17. Он канизе ки дар бон буд, ба Петрус гуфт:“Оё ту низ аз шогирдони Ин Шахс нестӣ?“ Вай гуфт:“Нестам“.
18. Дар ин миён ғуломон ва мулозимон оташ афрӯхта буданд, зеро ки ҳаво сард буд, ва даври оташ истода, худро гарм мекарданд; Петрус низ бо онҳо истода, худро гарм мекард.
19. Саркоҳин аз Исо дар бораи шогирдонаш ва таълимаш пурсид.

20. Исо ба вай ҷавоб дод: “Ман ба ҷаҳон ошкоро сухан гуфтам; Ман ҳар вақт дар куништ ва дар маъбад, ки дар он ҷо яҳудиён ҳамеша ҷамъ меомаданд, таълим додаам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам;
21. Ҷаро аз Ман мепурсӣ? Аз онҳое ки шунидаанд, бипурс, ки Ман ба онҳо чӣ гуфтаам; инак, онҳо медонанд, ки Ман чӣ гуфтаам”.
22. Вақте ки инро гуфт, яке аз мулозимон, ки дар он ҷо истода буд, Исоро як торсақӣ зада, гуфт: “Ба саркоҳин ин тавр ҷавоб медиҳӣ?”
23. Исо ба вай ҷавоб дод: “Агар бад гуфтам, ба бадӣ шаҳодат деҳ; ва агар хуб гуфтам, барои чӣ Маро мезанӣ?”
24. Ҷоно Ёро дастбаста назди Қаёфои саркоҳин фиристод.
25. Ва Шимъӯни Петрус истода, худро гарм мекард. Ба вай гуфтанд: “Ту низ аз шогирдони Ё нестӣ?” Вай инкор карда, гуфт: “Нестам”.
26. Яке аз ғуломони саркоҳин, хеши он касе ки Петрус гӯшаҷро бурида буд, гуфт: “Магар ман туро дар боғ бо Ё надидам?”.
27. Петрус боз инкор кард; ва ҳамон дам хурӯс бонг зад.

Исо ба ҳузури Пилотус.

28. Аз ҳавлии Қаёфо Исоро ба сарбозхона бурданд. Ва субҳ буд; ва онҳо ба сарбозхона надаромаданд, то ки начис нашаванд ва барраи фисҳро бихӯранд.
29. Пилотус назди онҳо баромада, гуфт: “Чӣ даъвое бар ин Шахс доред?”
30. Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд: “Агар Ё бадкирдор намебуд, ба ту таслим намекардем”.
31. Пилотус ба онҳо гуфт: “Шумо Ёро бигиред ва мувофиқи шариати худ бар Ё доварӣ кунед”. Яҳудиён ба вай гуфтанд: “Ба мо ҷоиз нест, ки касеро бикӯшем”,
32. То он сухани Исо ба амал ояд, ки Ё дар бораи чигунагии мурдани Худ ишора карда гуфта буд.
33. Он гоҳ Пилотус боз ба сарбозхона даромада, Исоро хонд ва ба Ё гуфт: “Оё Ту Подшоҳи яҳудиён ҳастӣ?”.
34. Исо ба вай ҷавоб дод: “Оё ту инро аз худ мегӯӣ, ё ки дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтаанд?”
35. Пилотус ҷавоб дод: “Магар ман яҳудӣ ҳастам? Қавми Ту ва саркоҳинон Туро ба ман таслим кардаанд; чӣ кор кардай?”

36. Исо ҷавоб дод: “Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест; агар Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, мулозимони Ман мечангиданд, то ки Ман ба яҳудиён таслим карда наштавам; лекин акнун Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест”.
37. Пилотус ба Ў гуфт: “Пас, Ту Подшоҳ ҳастӣ?” Исо ҷавоб дод: “Ту мегӯӣ, ки Ман Подшоҳ ҳастам; Ман барои он таваллуд ёфтаам ва барои он ба ҷаҳон омадам, ки бар ростӣ шаҳодат диҳам; ва ҳар кӣ аз ростист, овози Маро мешунавад”.
38. Пилотус ба Ў гуфт: “Ростӣ чист?” Чун инро бигуфт, боз назди яҳудиён баромада ва ба онҳо гуфт: “Ман дар Ў ҳеч айбе намеёбам”;

Исо ва Бараббос.

39. Лекин шумо як одате доред, ки бандиеро дар иди фисҳ барои шумо озод кунам; оё мехоҳед, ки Подшоҳи Яҳудиёро барои шумо озод кунам?”.
40. Онҳо боз фаръед зада, гуфтанд: “Ўро не, балки Бараббосро”. Бараббос як роҳзан буд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Исо бо тоҷи аз хор бофташуда.

1. Он гоҳ Пилотус Исоро гирифта, тозиёна зад.
2. Ва сарбозон тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд, ва ҷомаи арғувон ба Ў пӯшонданд.
3. Ва гуфтанд: “Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!” Ва Ўро торсаки мезаданд.

Пилотус ва Исо ба ҳузури мардум.

4. Боз Пилотус баромада ба онҳо гуфт: “Инак, Ўро пеши шумо мебарорам, то бидонед, ки ман дар Ў ҳеч айбе намеёбам”.
5. Ва Исо, дар ҳолате ки тоҷи аз хор бофтае бар сар ва ҷомаи арғувон дар бар дошт, берун омад. Ва Пилотус гуфт: “Инак Он Одам!”
6. Чун саркоҳинон ва мулозимон Ўро диданд, фаръед зада гуфтанд: “Ўро маслуб кун, маслуб кун!” Пилотус ба онҳо

гуфт:“Шумо Ёро гирифта маслуб кунед, зеро ки ман дар Ё айбе намеёбам“.

7. Яҳудиён ба вай ҷавоб доданд:“Мо шариате дорем, ва мувофиқи шариати мо Ё бояд бимирад, чунки Худро Писари Худо кардааст“.
8. Чун Пилотус ин суҳанро шунид, беш аз пеш ҳаросон шуд.
9. Ва боз ба сарбозхона даромада, ба Исо гуфт:“Ту аз кучой?“.Лекин Исо ба вай ҷавоб наод.
- 10.Пилотус ба Ё гуфт:“Ба ман суҳан намегӯӣ? Магар намедонӣ, ки қудрат дорам Туро маслуб кунам ва қудрат дорам Туро озод кунам?“
- 11.Исо ҷавоб дод:“Ҳеч қудрате ба Ман намедоштӣ, агар аз боло дода немешуд; аз ин рӯ он касе ки Маро ба ту таслим кард, гуноҳи бештар дорад“.
- 12.Ва аз он вақт Пилотус саъӣ дошт Ёро озод кунад, лекин яҳудиён фаръёд зада, гуфтанд:“Агар Ёро озод кунӣ, дӯсти қайсар нестӣ; ҳар кӣ даъвои подшоҳӣ кунад, душмани қайсар аст“.
- 13.Чун Пилотус инро шунид, Исоро берун овард ва дар он ҷое ки Сангфарш ва ба ибронӣ Ҷабто номида мешуд, бар курсии доварӣ нишаст.
- 14.Рӯзи ҷумъаи арафаи иди фисҳ буд, ки дар соати шашум ба яҳудиён гуфт:“Инак, Подшоҳи шумо!“
- 15.Лекин онҳо фаръёд заданд:“Ёро нест кун, нест кун, маслуб кун!“.
 Пилотус ба онҳо гуфт:“Оё Подшоҳи шуморо маслуб кунам?“ Саркоҳинон ҷавоб доданд:“Ғайр аз қайсар подшоҳе надорем“.

Маслуб шудани Исо ва мамоти Ё.

- 16.Ниҳоят, Ёро ба дасти онҳо супурд, то ки маслуб кунанд. Ва онҳо Исоро гирифта бурданд.
- 17.Ва Ё салиби Худро бардошта, ба ҷое ки’’Ҷои косахонаи сар’’ ва ба ибронӣ Ҷолҷолто ном дошт, равона шуд;
- 18.Ва дар он ҷо Ёро маслуб карданд ва бо Ё ду каси дарро, яке аз ин тарафаш ва дигаре аз он тарафаш, ва Исоро дар миёна.
- 19.Пилотус айбномае навишта, бар салиб овехт, ки чунин навишта шуда буд:“Исои Носирӣ, Подшоҳи яҳудиён“.

20. Бисъёре аз яҳудиён он айбномаро хонданд, зеро чое ки Исо маслуб шуда буд, ба шаҳр наздик буд, ва айбномаро ба забонҳои ибронӣ, юнонӣ ва румӣ навишта буданд.
21. Сарқоҳинони яҳудӣ ба Пилотус гуфтанд: “Нанавис:” “Подшоҳи яҳудиён”, балки он чи Ў мегуфт: “Манам Подшоҳи яҳудиён” „.
22. Пилотус ҷавоб дод: “Он чи навиштам, навиштам”.
23. Ва сарбозон, чун Исоро маслуб карданд, либоси Ўро гирифта, ба ҷор ҳасса тақсим карданд, ба ҳар сарбоз як ҳисса; ва пероҳанро низ гирифтанд; лекин пероҳан дарз надошт, балки аз боло то поён бофта шуда буд.
24. Пас онҳо ба якдигар гуфтанд: “Онро пора накунем, балки қуръа партофта бинем, ки аз он ки мешавад”, то ки Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд: “Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд”. Ва сарбозон чунин карданд.
25. Дар назди салиби Исо модари Ў ва хоҳари модараш, Марьями завҷаи Қлўпос, ва Марьями Мачдалия истода буданд.
26. Чун Исо мадари Худо бо он шогирде ки дўст медошт, дар он ҷо истода дид, ба модари Худо гуфт: “Эй зан! инак писари ту”.
27. Ва баъд ба шогирди Худо гуфт: “Инак модари ту!”. Аз ҳамон соат он шогирд вайро ба хонаи худ бурд.
28. Пас аз он Исо чун дид, ки ҳама чиз ба анҷом расидааст, то ки Навишта ба амал ояд, гуфт: “Ташнаам”.
29. Дар он ҷо зарфе пур аз сирко истода буд. Пас исфанҷеро аз сирко пур карда, бар сари най ниҳоданд ва наздики даҳони Ў бурданд.
30. Чун Исо сиркоро чашид, гуфт: “Иҷро шуд”. Ва сар фуру оварда, ҷон дод.

„Ҳеҷ як устухони Ў шикаста нахоҳад шуд“.

31. Лекин, аз баски рӯзи ҷумъа буд, барои он ки ҷасадҳо бар салиб дар рӯзи шанбе намонад, зеро ки он шанбеи бузург буд, бинобарин яҳудиён аз Пилотус хоҳиш карданд, ки соқи пойҳои онҳоро бишкананд ва ба поён фуруваранд.
32. Сарбозон омада, соқи пойҳои он ду нафарро, ки бо Ў маслуб шуда буданд, шикастанд;
33. Чун назди Исо омаданд ва диданд, ки аллакак мурдааст, соқи пойҳои Ўро нашикастанд;

34. Аммо яке аз сарбозон ба қабурғаи Ў найза зад, ва ҳамон дам хун ва об чорӣ шуд.
35. Ва он касе ки дид, шаҳодат дод, ва шаҳодати вай рост аст; вай медонад ки рост мегӯяд, то ки шумо низ имон оваред.
36. Зеро ин воқеъ шуд, то Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд: "Ҳеч як устухони Ў шикаста нахоҳад шуд".
37. Ва Навишта боз дар ҷои дигар мегӯяд: "Ба Он Касе ки найза задаанд, назар хоҳанд дӯхт".

Дафни Исо.

38. Пас аз он Юсуф, ки аз аҳли Ҳаромот ва, аз тарси яҳудиён, шогирди меҳфии Исо буд, аз Пилотус хоҳиш кард, ки Ҷасади Исоро бардорад; ва Пилотус ба вай иҷозат дод. Вай омада, Ҷасади Исоро бардошт.
39. Ва Никӯдимус, ки пештар шабона назди Исо омада буд, низ омад ва тақрибан сад ратл мур ва уди омехта бо худ овард.
40. Онҳо Ҷасади Исоро гирифтанд ва мувофиқи дафни яҳудиён, ҳанут пошида, ба кафан печонданд.
41. Дар он ҷое ки Ў маслӯб шуд, боғе буд, ва дар боғ қабри наве ки дар он ҳанӯз ҳеч кас дафн нашуда буд:
42. Дар он ҷо Исоро дафн карданд, зеро ки арафаи шанбеи яҳудиён буд, ва он қабр наздик буд.

БОБИ БИСТУМ

Эҳъёи Исо.

1. Дар рӯзи якшанбе, бомдодон, ки ҳаво ҳанӯз торик буд, Марьями Маҷдаллия бар сари қабр омад ва дид, ки санг аз қабр бардошта шудааст;
2. Вай дартоз назди Шимӯни Петрус ва он шогирди дигаре ки Исо дӯст медошт, омада, ба онҳо гуфт: "Худовандро аз қабр бурдаанд, ва намедонем, ки Ўро кучо гузоштаанд".
3. Дарҳол Шимӯни Петрус ва он шогирди дигар берун омада ҷониби қабр рафтанд.
4. Ҳар ду бо ҳам медавиданд, вале он шогирди дигар зудтар давида, аз Петрус пеш гузашт ва аввал бар сари қабр омад,
5. Ва ҳам шуда, кафанро гузошта дид; лекин ба дарун надаромад.

6. Аз ақибі вай Шимъўни Петрус омада, ба қабр даромад ва кафанро гузошта дид
7. Ва рўймолеро, ки бар сари Ў буд, на бо кафан, балки дар гўшае алоҳида печида дид.
8. Он шогирди дигар, ки аввал бар сари қабр омада буд, низ ба дарун даромад, ва дид, ва имон овард.
9. Зеро онҳо ҳанўз Навиштаро нафаҳмида буданд, ки Ў бояд аз мурдагон эҳё шавад.
10. Ва шогирдон ба хонаи худ баргаштанд.

Зоҳир шудани Исои эҳёшуда ба Марьями Маҷдалия ва ба шогирдон.

11. Аммо Марьям дар беруни қабр истода, гирья мекард; ва чун мегирист, ҳам шуда, ба даруни қабр нигоҳ кард.
12. Ва ду фариштаи сафедпўшро дид, ки дар он ҷое ки Ҷасади Исо гузошта шуда буд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой нишаста буданд.
13. Онҳо ба вай гуфтанд: “Эй зан! Ҷаро гирья мекуни?” Ба онҳо гуфт: “Худованди маро бурдаанд, ва намедонам, ки Ўро кучо гузоштаанд”.
14. Чун инро гуфт, ба ақиб рў овард ва Исоро истода дид; вале надонист, ки Ин Исост.
15. Исо ба вай гуфт: “Эй зан! Ҷаро гирья мекуни? Киро ҷустуҷў мекуни?” Вай ба гумони он ки ин боғбон аст, ба Ў гуфт: “Эй оғо! Агар ту Ўро бурда боши, ба ман бигў, ки Ўро кучо гузоштаи, то ки ман Ўро гирифта барам”.
16. Исо ба вай гуфт: “Эй Марьям!” Вай рў оварда, ба Ў гуфт: “Раббунӣ!” “яъне:” Устод!”
17. Исо ба вай гуфт: “Ба Ман даст нарасон, зеро ки ҳанўз назди Падари Худ сууд накардаам; лекин назди бародарони Ман рафата ба онҳо бигў: Ман назди Падари Худ ва Падари шумо, назди Худои Худ ва Худои шумо сууд мекунам”.
18. Марьями Маҷдалия омада, ба шогирдон хабар дод, ки: “Ман Худовандро дидаам, ва ба ман чунин гуфт”.
19. Бегоҳии худи ҳамон рўзи якшанбе, вақте ки шогирдон дар хонае ҷамъ омада, аз тарси яҳудиён дарҳои онро баста буданд, Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва ба онҳо гуфт: “Салом бар шумо бод!”

20. Чун инро гуфт, дастҳо ва қабурғаҳои Худро ба онҳо нишон дод. Шгирдон Худовандро дида, шод гардиданд.
21. Боз Исо ба оно гуфт: “Салом ба шумо бод! Чунон ки Падар Маро фиристод, Ман низ шуморо мефиристам”.
22. Чун инро гуфт, бар онҳо дамид ва гуфт: “Рӯҳулқудсро пайдо кунед:
23. Гуноҳи касеро, ки авф намоед, омурзида мешавад; ва касеро ки авф накунад, омурзида намешавад”.
24. Лекин Тумо, ки яке аз он дувоздаҳ буд ва Экизак номида мешуд, вақте ки Исо омад, бо онҳо набуд.
25. Шогирдони дигар ба вай гуфтанд: “Мо Худовандро дидаем”. Вай ба онҳо гуфт: “То дар дастҳои Ў ҷои меҳхоро набинам, ва ангушти худро дар ҷои меҳҳо нагузорам, ва дасти худро бар қабурғаи Ў наниҳам, бовар нахоҳам кард”.

Исо ва Тумо.

26. Баъд аз ҳашт рӯз боз шогирдони Ў дар хона буданд, ва Тумо низ бо онҳо буд, ва дарҳо баста. Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва гуфт: “Салом бар шумо бод!”
27. Пас аз он ба Тумо гуфт: “Ангушти худро ба ин ҷо биёр ва дастҳои Маро бубин; ва дасти худро биёр ва бар қабурғаи Ман бигузор; ва беимон набош, балки имон дошта бош”.
28. Тумо дар ҷавоби Ў гуфт: “Эй Худованди ман ва эй Худои ман!”
29. Исо ба вай гуфт: “Ба хотири он ки Маро дидаӣ, имон овардӣ: хушо касоне ки надида, имон меоваранд”.
30. Боз бисъёр мӯъҷизоти дигаре Исо дар назди шогирдонаш нишон дод, ки дар ин китоб навишта нашуд;
31. Аммо ин қадараш навишта шуд, то шумо имон оваред, ки Исои Масеҳ ва Писари Худост; ва имон оварда, ба исми Ў ҳаёт ёбед.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Исо назди кӯли Табария.

1. Баъд аз он боз Исо дар соҳили баҳри Табария ба шогирдон зоҳир шуд. Зоҳир шуданаш ин тавр буд:
2. Шимъӯни Петрус, Тумо, ки Экизак номида мешуд, Натанъил, ки аз Қонои Ҷалил буд, писарони Забдой ва ду нафар шогирдони Ў бо ҳам буданд.

3. Ва Шимъўни Петрус ба онҳо гуфт:“Меҳоҳам ба сайди моҳӣ биравам“. Ба вай гуфтанд:“Мо низ ҳамроҳи ту меравем“. Дарҳол рафта, ба қайқ савор шуданд, ва он шаб чизе сайд накарданд.
4. Вақте ки субҳ шуд, Исо дар соҳил истода буд, лекин шогирдон надонистанд, ки ин Исост.
5. Исо ба онҳо гуфт:“Эй фарзандон! Оё назди шумо хўроке ҳаст?“ Ба Ў ҷавоб доданд:“Не“.
6. Ў ба онҳо гуфт:“Тўрро ба тарафи ростӣ қайқ биандозед, ва хоҳед ёфт“. Онҳо андохтанд, ва аз бисъёрии моҳӣ онро кашида натавонистанд.
7. Он шогирде ки Исо дўст медошт, ба Петрус гуфт:“Ин Худованд аст“. Чун Шимъўни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, ҷомаашро ба худ печон, чунки бараҳна буд, ва худро дар баҳр андохт;
8. Ва шогирдони дигар бо қайқ омаданд, зеро ки аз соҳил дур набуданд, балки қариб ба дусад зироъ, ва тўри пур аз моҳиро кашиданд.
9. Ва чун ба хушкӣ баромаданд, оташи афрўхта ва моҳии бар он гузошташуда ва нонро диданд.
10. Исо ба онҳо гуфт:“Аз он моҳие ки ҳозир сайд кардед, биёред“.
11. Шимъўни Петрус рафта, тўрро пур аз моҳиёни бузург, ки саду панҷоҳу се адад буданд, ба хушкӣ кашид, ва бо вучуди бисъёрии моҳӣ тўр надарида.
12. Исо ба онҳо гуфт:“Биёед, хўрок бихўред“. Лекин аз шогирдон касе ҷуръат накард, ки аз Ў бипурсад:“Ту кистӣ?“ Зеро медонистанд, ки ин Худованд аст.
13. Ва Исо пеш омада, нонро гирифт ва ба онҳо дод, ва ҳамчунин моҳиро.
14. Ин бори сеюм буд, ки Исо, пас аз эҳъё шудандаш аз мурдагон, ба шогирдони Худ зоҳир шуд.

Имтиҳони Петрус ва ба вай баргардонидани хизматгузорию ҳавворию.

15. Баъд аз хўрок хўрданашон, Исо ба Шимъўни Петрус гуфт:“Эй Шимъўн ибни Юнус! Оё Маро бештар аз инҳо дўст медорӣ?“ Ба Ў гуфт:“Оре, Худовандо! Ту медонӣ, ки Туро дўст медорам“ Ба вай гуфт:“Барраҳои Маро бичарон“.

16. Боз бори дигар ба вай гуфт: “Эй Шимъун ибни Юнус! Оё Маро дўст медорӣ?” Ба Ў гуфт: “Оре, Худованд! Ту медонӣ, ки Туро дўст медорам”. Ба вай гуфт: “Гўсфандони Маро чўпони намо”.
17. Ва бори сеюм ба вай гуфт: “Эй Шимъун ибни Юнус! Оё Маро дўст медорӣ?” Петрус ғамгин шуд, ки бори сеюм аз вай пурсид: “Оё Маро дўст медорӣ?” ва ба Ў гуфт: “Худовандо! Ту аз ҳама чиз вофиқ ҳастӣ; Ту медонӣ ки Туро дўст медорам”. Исо ба вай гуфт: “Гўсфандони Маро бичарон;
18. Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегўям: вақте ки ҷавон будӣ, камаратро худат мебасти, ва ба ҳар чое ки мехостӣ, мерафти; лекин вақте ки пир шавӣ, дастҳоятро дароз хоҳӣ кард, ва дигаре туро баста, ба он чое ки намехоҳӣ, туро хоҳад бурд”.
19. Чунин гуфт, то ишорат кунад, ки бо чӣ гуна ғавт вай бояд Худоро ҷалол диҳад. Ва чун инро гуфт, ба вай фармуд: “Аз ақиби Ман биё”.
20. Петрус ба атроф нигоҳ карда, дид, ки он шогирде ки Исоро дўст медошт, аз ақиби онҳо меояд, ва ин ҳамон буд, ки дар вақти таоми шом ба сандуқи синаи Ў такяя зада, гуфт: “Худовандо! Кист он ки Туро таслим мекунад?”
21. Чун Петрус вайро дид, ба Исо гуфт: “Худовандо! Оқибати ин чӣ хоҳад буд?”
22. Исо ба вай гуфт: “Агар хости Ман бошад, ки то вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад? Аз ақиби Ман биё”.
23. Бинобар дар миёни бародарон чунин сухан панҳ шуд, ки он шогирд нахоҳад мурд. Лекин Исо ба вай нагуфт, ки вай нахоҳад мурд, балки: “Агар Хости Ман ин бошад, ки то вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад?”.
24. Ва ин шогирдест, ки ба ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва инҳоро навишт; ва мо медонем, ки шаҳодати вай рост аст.
25. Боз бисъёр аъмоли дигаре Исо ба ҷо овард, ки агар муфассал навишта шавад, ба гумонам, тамоми дунё ҳам он китобҳои навишташударо ғунҷоиш дода наметавонист. Омин.